

Pärlnakerskans Sångbok

Svenska sånger

Version 3.1
Juni 2021

Register

Allskönaste Auror	6	Horgalåten	34
A'rnt man nå' brännvin	7	Hämndlystna Pigan	35
Bakvända visan	8	Hör ni unga flickor	36
(Balladen om den)	35	Hövdingen/ Hej-hoppa-heja	37
Balladen om Torsten	8	I Låga Ryttartorpet	38
Bläck	10	Jag dricker brännvin	40
Bonden och kråkan	10	Karpar Henning	41
Briggen Blue Bird	11	Kungens man	42
Brännvin är mitt enda Gull	12	Kvädet om Vindklyve	43
Bältet	13	Kärringen klippte lurvetufsa	43
Det blir värst för dig Själ!	14	Lille Jon	44
Det e skillnad på folk och folk	15	Liten Karin	45
Drafur och Gildur	16	Liten Kersti stalleträng	46
Ebbe Skammelsson	17	Loppans Flykt	47
En kväll uti Gargul	18	Lussi lilla spelade	48
Ett Gyllene Frö	19	Major Brack	49
Filligutten	20	Med mjöd i kroppen	49
Flickan i Havanna	21	Milda i Natten	50
Fogden är Elak	22	Nikolina	51
Fram med mera mjöd och vin	23	När jag är fuller	52
Får jag mjödet	23	När värden har släckt	53
För jag är en nordisk flicka	24	Rida, rida ranka	54
Gamen	24	Riddar Ingemar	55
Gråtande Drängen, Den	25	Riddar Roland	56
Gubben Noach	26	Ridom	57
Gyllene hjorten (Slaget vid den)	27	Ruta ett igen	57
Harald	28	Segersång	58
Haralds Motkväde	28	Sillesalterit	58
Herr Holger	29	Silverskatten	58
Herr Olof och Sjöjungfrun	30	Sju dar per år	59
Herr Ullers Lov	31	Sjätte Tunnan	60
Hertig Kaspian / Hjaltekväde	32	Smedsvisan	61
Hon kommer hit	34	Sven i Rosengård.	61

The Circle.	4	Denna samling underliga sanger är
Tjocka Margot	62	sammanställd för icke kommersiell
Tjänarens lott	63	användning inom Historieföreningen
Tre Stenar	63	SCA. Den första versionen kom ut
Tretton verser om döden	64	2012 och sångerna är samlade mer
Trollehämnd	65	eller mindre på måfå.
Två Systrarna, De	66	Jag anser mig inte inneha copyrighth
Tår på Tandem	67	på någon av dem.
Unge lekaren, Den	68	
Uti vår hage	68	
Vargaflicka	70	
Varulven	71	
Vedergällningen	71	Som vissa kan upptäcka är dessa
Visa i Molom	72	inte historiska sanger. Det är mer
Visa vid Midsommartid	73	av en samling av sanger som sjungs
Vänner och Fränder	74	i SCA och på Lajv. De är utvalda
Wollmars Vända	75	mer för sina roande texter än sin
Äktenskapsvägran	75	autencitet, så vissa kanske inte är
Äktenskapsvägran igen	76	lämpliga vid alla tillfällen.
Älskaren i Gluggen	76	
Älvalek	77	
Ögonen gröna		

Hälsar

Lady Sigrid the Beadmaker,

I Holmrike, Nordmark, Drachenwald.

Anno Societatis LIII

www.SCA.org

The Circle.

The Bardic Circle är en gammal SCA tradition och har antagligen lika många olika regler som det för tillfället finns föreningar i SCA.

Därför kan jag inte säga att någon version är bättre än en annan. En klassisk variant är dock att deltagarna sitter i en cirkel runt en eld eller ett fyrfat.

Man går cirkeln runt och alla deltagare får chansen att välja mellan Pick, Pass or Play.

Pick: När man väljer pick avstår man sin chans att framträda, men får istället antingen önska av en annan deltagare i cirkeln att sjunga om denne vill (om den vägrar får man välja om, pick, pass or play eller en annan person tills man hittar någon villig) Man kan å andra sidan be cirkeln i allmänhet om en specifik sång, på detta sätt kan man hitta sånger man hört förut vid en Bardic Circle men inte själv har texten till.

Pass: Man står över, kort och gott och turen går till nästa.

Play: Man tar sin plats i cirkeln, om det faktiskt är en eldcirkel kan man stiga fram och göra någon form av framträdande, sjunger eller berättar en historia av något slag. Den som väljer Play är alltid försångare och är ensam att stå inne i cirkeln om han eller hon inte bjuder in någon annan. Dock får alla sjunga med om de kan texten eller refrängen, om inte den som stigit in i cirkeln bett om att få sjunga ensam.

I vissa delar av SCA förekommer regler emot Historieberättande (då dessa anses ta för lång tid, läs av publiken hur intresserade de verkar vara. Undvik att uppta mer tid än en medellång sång), texthäften eller ”Bardic Lighs” inne i cirkeln, men jag ser inte nyttan i regler som inte är absolut nödvändiga och listar således inga.

Tips och Tricks för en lyckad Bardic Circle.

Vem som helst kan stå som värd för en Bardic circle i SCA, särskilt på tältevent där man har sitt eget läger. En vis man sade en gång, ge dem stämningen så kommer de att komma och det är sant. Få folk att känna sig välkomna i cirkeln.

Se till att ingen blir bortglömd och inte får sin chans. Det är allas ansvar, men särskilt värdens, att se till att cirkelns ordning respekteras och alla får höras.

En annan viktig sak är stämningen, ljus och eller värme i form av facklor eller fyrfat hjälper att hålla en Bardic igång, samt en stor samling bänkar stolar eller lådor (även om den som vill vara säker på en sittplats brukar ta med sig en sittplats till en utlyst cirkel). En välfylld kylbox med vin, öl eller kanske bara läsk hjälper förstås alltid till...

Allskönaste Auror

Av: Loke

Jag är en fattig speleman,
med usla slitna skor.
Och spela är just allt jag kan,
precis som du min bror.

Vad kan väll vi om kärleken,
förutom än att besjunga den.
Jag ber mig dig ändå du min vän,
ta med dig när du går.

En allra sista hälsning,
till allra vackraste Auror.
Hos greve Blåklint hölls det hov,
med öl och mjöd och vin.

Och jag sjöng själva livets lov,
för hertigar och svin.
Då plötsligt mellan krus och glas,
och dans och skratt och glatt kalas,

så klev hon med en älvas grace
och liljor i sitt hår,
Herr Blåklints yngsta dotter
den allskönaste auror.

Och greven han ropde
speleman stäm upp till sång och dans,
men medans sträng och stråke brann
så fanns jag nån annstanns.

I dröm och tanke dansa jag,
från dag till natt och natt till dag,
med lugna lätta andetag,
på äng och berg dit ingen annan når,
tillsammans som en virvelvind med
skönheten auror.

När morgonstjärnan hade tänts,
var festligheten all,
och fastän alla glasen vänts
så sjöng jag iallafall.

Jag sjöng om det som hade hänt,
om lågan som hon plötsligt hade tänt
då öppnades en dörr på glänt,
och jag minns det som igår.

Och någon sa kom in till mig
och det var du auror.
Som lugna vågor går mot hamn
så svävade du i min famn,

men jag sjöng ut ditt vackra
namn så högt det nånsin går,
O gode gud förlåt mig
min enfaldighet auror.

För plötsligt där i dörren
stod din far med fyra män,
med blicken full av våld och blod
och röst som djävulen.

Han stal mitt hjärtas första brand,
min tunga och min högra hand.
Och sände mig till fjärran land
att slicka mina sår,

jag kommer aldrig mer
att kunna träffa dig auror.
Nu har jag lärt mig kärleken
men kan ej sjunga mer,

men du som är en speleman än,
min gode bror jag ber.
Att låna mig din starka röst och
sjung till liv till död till tröst
dom ord som brinner i mitt bröst.

Och om du möter henne där du går.
Så låt mig sjunga genom dig
jag älskar dig auror,
Ja låt mig sjunga genom dig
jag älskar dig auror.

A'rnt man nå' brännvin

Mel: Horgalåten

A'rnt man nå' brännvin
är det sorgligt,
då är det sorgligt,
då vill en bara dö.

Ja, a'rnt man nå' brännvin
är det sorgeligt.

Då vill en lägg' sig ner å självdö!

Men har man brännvin,
ja, har man brännvin,
ja, då kan man dansa
natten lång.

Ja, har man brännvin,
ja, har man brännvin,
ja, då kan man dansa natten lång!

Bakvända visan

*Text från Svenska fornsånger,
Adolf Iwar Arwidsson (1842)*

I fjol vid jul då grisa min ko, Då kalva min
so,

Då drunkna min märr uti solsken.

Jag sadla min stövel, jag smorde min häst,
Och sporrarna band jag vid örat;

så red jag över solen, där skogen gick ner;

Där hängde två murknade bromsar,

Där hängde två präster,

Där sjöng två lik,

Där sutto två brokota hästar.

- Jag låg och jag satt,

Jag drömde den natt,

Jag drömde den visan var bakvänd satt.

Den döve han hörde, den dumme han log,

Den tumlöse spelte på lyra;

Den blinde han skulle gå ut och bese
hvad natten hon månd' här lida;

Då får han se en så'n underli ting:

Den handlöse lekte med flickan sin

- Jag låg och jag satt,

Jag drömde den natt,

Jag drömde den visan var bakvänd satt.

Det var två skator som bygga ett bo,

De bygga ett bo på vår loge.

Det var två hönor, som spänna en hög,

De flögo med honom åt skogen.

- Jag låg och jag satt,

Jag drömde den natt,

Jag drömde den visan var bakvänd satt.

Laxen han kliver i eketopp,

Och ristar ner stora lövgrenar;

Och ekorren springer på havens bott

Och vältrar upp stora grå stenar.

- Jag låg och jag satt,

Jag drömde den natt,

Jag drömde den visan var bakvänd satt.

Balladen om Torsten

Text Ulvberget dec 1992,

Melodi : Monty Python

Brave sir Robin

Modige herr Torsten Red ut ifrån sitt slott

Han var inte rädd att dö, Modige Torsten!

Han var inte rädd för rövare och pack

Starke, modige herr Torsten.

Han var inte det minsta rädd

för att dö på hemska sätt

för att ätas av ett troll

Modige Torsten!

För att tuggas sönder och malas till en klump

Sturske, stilige herr Torsten.

Hans huvud av och hans öron ut

och hans skinn itu och hans ben rakt av

och hans armar krossade till ett mos

och hans inälvor upphängda i ett träd

och hans rustning väldigt bucklig,

stackars herr Torsten!

Han var inte särskilt rädd

för fogdens morske män

för att skjuta falk och hök, modige Torsten!

För att klubba sälar

och slakta skogens hjort

eller slita älg i bitar, duktige Torsten!

Han var inte rädd för mat som stått i några dar

Nej, han var inte rädd för mat!

Modige Torsten!

Han var inte rädd för

grönt och möjligt bröd

eller kall, stekt gröt, Modige Torsten!

Han dricker gott och han äter väl

och han slår ihjäl får och han biter säl

och han dricker mer och han fyller på

och han fyllnar till och han spyr sig blå

Men, men, men han är ju Torsten!!!

Han var inte rädd för kor,

för harar eller kor

Bävvar eller stora kor, Modige Torsten!
Han var inte rädd för den minsta lilla ko
eller horder utav kor, Modige Torsten!

Han var inte rädd för
Harald Hårdhänt eller Sven,
Örnklo eller Morgans män,
Modige Torsten!
Han var inte rädd för Philippe eller Padraig.
Nej, inte ens för Torsten,
modige Torsten!

Han krossar ägg och han tämjer träd
och han slår alla kämpar som står i hans väg
och han piskar höns och han äter spik
och han misshandlar sill
och han stryker sik
och han fruktar ingen fisk,
Modige Torsten!

Torsten kunde riva både
borgar, slott och hus
och han kunde välta kor!
Modige Torsten!
Han drog sig inte ens
för att göra träd till grus
och han gjorde sten till brädor,
Fyndige Torsten!

En gång blev han smutsig
Då tog han sig ett bad
Vattnet det var lite kallt
Modige Torsten!
Han var inte rädd för vatten eller tvål
eller stora gula ankor
Modige Torsten!

Han röjer skog och han bränner ved
och han river upp och han trampar ned
Han sparkar på sten
och han rensar fisk
och han tömmer sjöar
och krossar disk
och han skär och tärnar gurka,
Modige Torsten!

Modige herr Torsten red ut för att få slåss
och han mötte hundra man!
Modige Torsten!
När han hade segrat måste han gå hem
Men han somnade på vägen,
trötte herr Torsten.

Sen så kom en tjuv och stal
hans rustning och hans häst
och hans lilla struthätta
Stackars herr Torsten!
Stal hans stora hosor
och hans lilla kniv och till sist hans ...
Modige Torsten!
La la la la

Bläck

Av: Garmarna?

Giv mig hit, litet bläck och en penna,
jag vill rekommendera ett brev,
Du skall alltid få se och besinna
att jag håller ingen kärare än dig....

*Förr ska hellbergen rämna så som is,
förr ska solen borttappa sitt sken,
förr ska skogen bli förvandlad till en duva,
innan jag dig min vän överger....*

Förr så spelade jag på guldtärning,
förr så spelade jag på klaver
i desamma så övergav mig sorgen,
jag skall aldrig borttappa dig mer....

*Förr ska hellbergen rämna så som is,
förr ska solen borttappa sitt sken,
förr ska skogen bli förvandlad till en duva,
innan jag dig min vän överger....*

Giv mig hit, litet bläck och en penna,
jag vill rekommendera ett brev,
Du skall alltid få se och besinna
att jag håller ingen kärare än dig....

*Förr ska hellbergen rämna så som is,
förr ska solen borttappa sitt sken,
förr ska skogen bli förvandlad till en duva,
innan jag dig min vän överger....*

Bonden och kråkan

Bonden han körde till timmerskog
Falulej, Till timmerskog
Där såg han en kråka som satt och gol
Falulej, falu du dela dudan dej

Bonden han vände då hem igen
Aj aj mor den kråkan den biter mig

Gumman satt där med sländan och spann
När såg du en kråka väl bita en man

Bonden satt bågen imot sitt knä
Så skött han den kråkan ned ifrån trä

Bonden satt bågen emot sitt ben
Så skött han den kråkan ned ifrån gren

Bonden satt bågen emot sin fot
Så sköt han den kråkan i hjärte rot

Brått kom det bud ifrån konungens gård
Vad gjord du med kråkan du sköt igår

Kråkan var nyttig till mången god sak
Med fjädern så täckte jag all min tak

Näbben jag satte som kyrkspira upp
Och huvet det blev till en kyrketornstupp

Av halsen jag gjorde en tutande lur
Den lät mycket värre än grannens tjur

Av vingarna gjorde jag solafjär
Som döttrarna bruka i vackert vär

Dunet det räckte till bolstrarna sju
Av stjärtfjädrarna skrivpennar blev sjuttiosju

Köttet jag saltade neder i kar
Förutom den surstek som gömdes åt far

Av huden gjorde jag tolv par skor
Förutom de tofflor jag gav åt mor

Av skrovet jag gjorde ett gångande skepp
Det största som nånsin på kattedgatt gick

Kråkan var nyttig till mången god till ting
Och röven fick skraddaren till en syring

Sjung nu den visa den helst som vill
Falulej, den helst som vill
Tag intet ifrån men lägg hellre till
Falulej Falu du dela dudan dej

Briggen Blue Bird

Av: Taube

Det var Blue Bird av Hull
Det var Blue Bird en brigg
Som med sviktade stumpar stod på
Över soten i snöstorm med nerisad
rigg
Själva julafton sjuttiotvå
- Surra svensken till rors, han kan
dreja en spak
Ropa skepparn
- Allright boys, lös av!
Och Karl Stranne från Smögen
Blev surrad till rors
På Blue Bird som var dömd att bli
vrak

Han fick Hållö-fyrs blänk
Fast av snöglopp och stänk
Han stod halvblind, Han fick den i lo
Och i lä där låg Smögen
Hans hem där hans mor
Just fått brevet från Middelborough
- Nå vad säger du Karl?
- Går hon klar?
- Nej, kapten!
- Vi får blossa för här är det slut
- Vi har Hållö om styrbord och brott
strax i lä
- Ut med ankarna båtarna ut

Men hon red inte upp
Och hon fick ett par brott
Som tog båten dom hade gjort klar
- Jag tror nog, sa Karl Stranne, att far min
gått ut
- Emot oss, jag litar på far!
- Båt i lä!
- Båt i lä!
- Det är far, det är vi!
- Det är far min från Smögen. Hallå!
- Båt i lä! sjöng han ut
- Dom är här jumpa i, alle man vi blir
bärgade då

Det var Stranne den äldre,
En viking, en örn
Som på julafton 72,
Tog sitt renade brännvin, Ur vinskåpets hörn
Till att bjuda dom skeppsbrutna på
- Hur var namnet på skutan?
Han sporde och slog
Nio supar i spetsiga glas
- Briggen Blue bird
Det tionde glaset han tog
Och han slog det mot golvet i kras

- Sa ni Blue Bird kapten?
Briggen Blue Bird av Hull?
- Gud i himlen var är då min son?
- Var är pojken kapten för vår frälsares skull?
Det blev dödstyst bland männen i vrån!
Gubben Stranne Tog sakta sydvästen utav
- Spara modern kapten, denna kväll
- Nämn ej namnet på briggen som har gått i
kvav
- Nämn ej Blue Bird av Hull är ni snäll
Och kaptenen steg opp
Han var grå han var tård
Stormen tjöt knappt man hörde hans ord
När han sa med skälvande röst till sin värd
- Karl stod surrad och glömdes ombord

Brännvin är mitt enda Gull

Brännvin är mitt enda gull
som kan mina fel förgylla
Super jag mig något full
att jag utför fönstret trilla
Brännvinsflaskan mig bedrog
mig bedrog, mig bedrog
att jag kannan sönderslog

Föll jag fönstret utanför
blev så liggande i kalla snön
Lycka var att folket kom
eljest hade jag blivit döder
Hastigt ditåt bror min gick
bror min gick, bror min gick
och jag mig en kälke fick

Men när kälken redo var
var ej ont om spekulanter
Hastigt bror min på kälken mig drog
så att jag tappade mina vantar
Spydde lite här och där
då och då, då och då
likväl måst jag sitta på

Klockan fyra kom jag hem
då jag borttappat halva kläbonan
Vill jag genast vända om
men av bror min fick jag domen
«Sängen blir din vilostad
vilostad, vilostad
där du får ligga i fjorton dar!»

När fjorton dagar till ända var
bad jag om den lilla supen
Fick jag genast då till svar
«Det finns inte uti huset!»
Om jag inte supen får
supen får, supen får
aldrig jag ur sängen går

Bältet

En gång när jag gick vägen fram
då mötade jag hin onde
Usch uschusch, sur liten lu,
då mötade jag hin onde

Å om du ger mig själen din
så kunde du fånga mitt bälte
Usch uschusch, sur liten lu,
så kunde du fånga mitt bälte

Då gav jag fan själen min
å fångade så hans bälte
Usch uschusch, sur liten lu,
å fångade så hans bälte

Jag gick mig framåt vägen
där mötade jag en bonde
Usch uschusch, sur liten lu,
där mötade jag en bonde

Å när han bältet mitt fick se
han trodde de va hin onde
Usch uschusch, sur liten lu,
han trodde de va hin onde

Det var en söndagsmorgonstund
jag skulle till kyrkan rida
Usch uschusch, sur liten lu,
jag skulle till kyrkan rida

Så satt jag på mig bältet mitt
det glimma som solen vida
Usch uschusch, sur liten lu,
det glimma som solen vida

Å när jag kom i kyrkan in
där voro båd gamla å unga
Usch uschusch, sur liten lu,
där voro båd gamla och unga

Å när dom bältet mitt fick se
dom glömde bort läsa å sjunga
Usch uschusch, sur liten lu,
dom glömde bort läsa å sjunga

Å prästen stod för altardisk
han skulle på knäna falla
Usch uschusch, sur liten lu,
han skulle på knäna falla

Men när han bältet mitt fick se,
han glömde bort gud å alla
Usch uschusch, sur liten lu,
han glömde bort gud å alla

Å prästen bjöd mig oxar tolv
å alla så voro de vita
Usch uschusch, sur liten lu,
å alla så voro de vita

Jag skulle dom för bältet få men
jag tyckte de va för lite
Usch uschusch, sur liten lu,
jag tyckte de va för lite

De va en måndagsmorgonstund
jag kom i så galna tankar
Usch uschusch, sur liten lu,
jag kom i så galna tankar

Då bytte jag bort bältet mitt
emot ett par slarviga vantar
Usch uschusch, sur liten lu,
mot ett par slarviga vantar

Det var ej stort med bältet mitt
som mången väl kunde tänka
Usch uschusch, sur liten lu,
som mången väl kunde tänka

Det flätat var av sillafjäll
å ett par vidjelänkar
Usch uschusch, sur liten lu,
å ett par vidjelänkar

Det blir värst för dig Själv!

Av: Jävlaranamma

Jag har stampat på haven, från Kings egg till Kipps
Och jag har laggat upp swaggers mot vitflejsat gips.
Och jag har guidat runt tyskar på oldtimertrips.
You know jag har en del travellers tips.

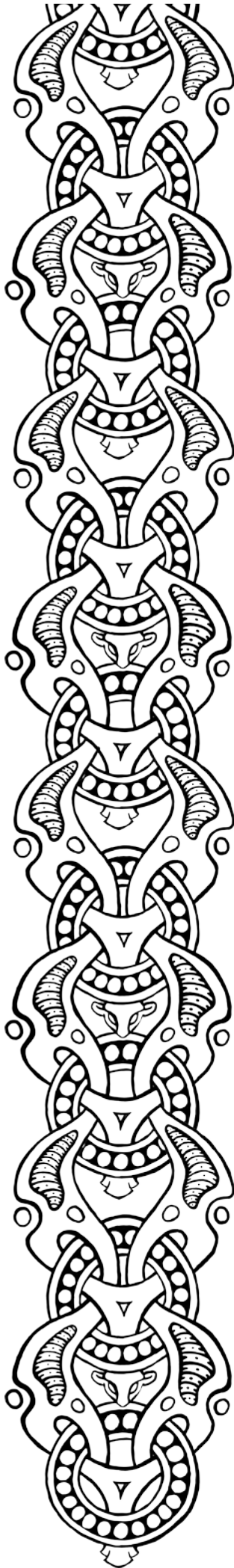
Jag har dinerat i mässen och vet hur man för sig!
Och jag har hoppat i säng med det mesta som rör sig.
Jag har jobbat som svarvare, präst och sminkör,
men det finns saker man passar sig för.

*Sälj inte knark till poliser!
Gå aldrig stenad på gayclub, min vän!
Sov aldrig näck bland interneter.
Det blir värst för dig själv!*

Jag har fäktats i fören mot vågornas skum,
och jag har lastat på flyktingar i Baltikum!
Jag har kissat på kablar med högspänningsström,
och jag har gett Kee Marcello beröm!

Jag har hejat på Gais men gått över till Blåvitt,
och jag har tallat på tjejer som legat å sovit.
Jag har gömt diamanter bak ollonets fläns,
men det finns en slags osynlig gräns.

*Jag säger, sälj inte knark till poliser!
Gå aldrig stenad på gayclub, min vän!
Sov aldrig näck bland interneter
Det blir värst för dig Själv!*

Det e skillnad på folk och folk

Av: Sorkar och Strängar

De' e' skillnad på fôlk å fôlk
Sômliga dricker spenvarm mjôlk
Älgarna går uti skogen
Jag sitter inne på krogen

Sängen är full utav halm och löss
Sparkar du ner mig så blir jag stôss
På krogen finns billiga flicker
Bänken är full utav sticker

Våran get han är inte kry
När han har dött köper jag en ny
Smeden har ont i sitt huve'
Jag har varit i Tuve

Runt vårt hus finns det mycke' skog
Åkrarna plöjer vi med plog
Ekan min plöjer våger
Vårat dass står i låger

Farfar har slagit min mor i järn
Farmor hon dränkte sig i en tjärn
Jag har tre katter i säcken
Dom ska jag dränka i bäcken

Det finns en flicka i våran by
Långsmala ben och liljevit hy
Henne ska jag lära känna
Och visa en nyvässad penna

Jag tycker inte om hasselnöt
Flickan på krogen var ganska söt
Det värsta med nötter är skalen
Min närmaste granne är galen

Drafur och Gildur

Av: Sorkar och Strängar

Tramp av grova kängor hörs
Dvärgasång med vinden förs
Ner mot liten glänta
Där lömska trollen vänta.

Troll i bakhåll för en dvärg
Snart får dvärg bekänna färg
Drafur går mot skogen
Med yxan redobogen

Trollen väntat länge nog
Smyger framåt ut ur skog
Drafur står och lyssnar
hör hur ugglan tystnar

Plötsligt under skrik och skrån
Rusar troll från alla trän
Drafur spår : «Det tycks va»
Tid att svinga yxa

Första trollet hoppas ren
Krossa Drafurs bägge ben
Trolls förhoppning krossas
När hals från huvud lossas

Trollen blir allt fler och fler
Drafur vill ej se dom mer
Trollhuven är trånga
Men nu är dom för många

Plötsligt trollens lycka vänds
Och hos Drafur hoppet tänds
Genom blodröd slöja
Ser han Gildur röja

Troll i mängder rycker fram
Drafur, Gildur blir en dram
Rygg mot rygg står dvärgar
Trollblod marken färgar

Drafur med ett vargagrin
Svingar dubbelyxan sin
Trollens nackar styva
med kraft han synes klyva

Dvärgars vrede blivit väckt
närmsta troll får skallen spräckt
Se hur trollen backar
Gildur klyver nackar

Trollens led har krympt till slut
Snart får dvärgar pusta ut
Med dvärgablodet skållhett
De dräper sista trollet

För er som ej förstått vår sång
Sjunger vi nu än en gång
Att de bästa härjar
Finnes i bland dvärgar

Ebbe Skammelsson

(grovt förkortad)

Ebbe han tjänar i konungens gård
både för guld och ära,
hemma går Peder, hans broder,
bortlockar hans hjärtans kära.
*Förty träder Ebbe Skammelsson
så mången vill sig.*

De brygga och de baka,
de laga till bröllop i lönndom,
Ebbe han tjänar i konungens
gård men ser allt uti drömmom.
Förty träder Ebbe ...

Ebbe han skänker den långa dag,
både av mjöd och vin.
Var en gång han på bruden
såg rann honom tårar på kind.
Förty träder Ebbe ...

“All den tro jag lovade Er,
den gav jag åt Eder broder.
I alla dagar jag leva må
vill jag vara för Er som en
moder.”
Förty träder Ebbe ...

Det var Ebbe Skammelsson,
han sitt svärd utdrog,
det var fröken Lussia lill,
hon för hans fötter dog.
Förty träder Ebbe ...

Det var Ebbe Skammelsson,
tog sin Brunebrand,
det var Peder hans broder
som dödde för hans hand.
Förty träder Ebbe ...

Hans fader fick sitt banesår,
hans moder miste sin hand,
förty träder Ebbe Skammelsson
så mången vill stiga över land.
Förty träder Ebbe ...

Och det var Ebbe Skammelsson
han springer på sin häst.
Så rider han åt skogen
som skyler honom bäst.
Förty träder Ebbe ...

En kväll uti Gargul

Av: Sorkar och Strängar

(K)- kvinna (M)- man (B)- båda

(B)En kväll uti gargul, Där satt jag och söp
Och spelade lira så svetten den dröp
Jag spela och drack för att dränka min sorg
På en krog ibland gränderna vid garguls torg

En bra melodi hade bitit sig fast
Orden tröto och jag konstaterade krast
Du är slut din suput bara packa och gå
På en krog ibland gränderna tänkte jag så.

Då hörde jag någon som skrattade högt
Och sade, (K) min herre jag tror det går trögt
Ert mjödkrus ser tomt ut, så kom bara kom
Jag har silver,(B) sa hon och jag vände mig
om

Som slagen av blixten jag satt där jag satt
Och trodde att fröja mig spelat ett spratt
Jag satt kvar tills hon kallade ännu en gång
Det var orden jag sökt till min gäckande sång

Orden fanns i mitt huvud men tungan var
stum
Hon var allt som jag sökt men jag kände mig
dum
där jag gick mellan borden och vacklade till
ja det kändes för mig som om tiden stod still

(K)min herre jag ser att ni arbetar hårt
och jag kan förstå att det måste va svårt
slå er ner och berätta för mig ert besvär
vad som tynger ert hjärta och själen förtär

(M)mitt största problem e hur vacker ni är
när jag vände mig om ögonblickligen kär
jag föll tungt som en fura inför er gestalt
och då genast begrep jag att nu var mitt allt

(K)håll an lille spelman välj väl dina ord
se så sansa dig nu slå dig ner vid mitt bord
glöm ej bort ni är gästen och jag är er värd
låt ditt sömniga huvud få ro vid min gärd

(M)i hennes ögon jag drunknade glatt
(K)Du såg på mig som om du funnit en skatt
(B)vi drack och vi skrattade aftonen lång
och tillslut var den klar vår besvärliga sång

när vi tittade upp var det tomt på vår krog
vi såg på varann och jag såg hur du log
så vi gick till ditt rum, men jag var för full
(M)när vi skulle till sängen så föll jag omkull

(B)Hon la mig i sängen så varm och så skön
(M)jag hoppades på att få spelmannens lön
så jag tackade Brathe för kvällen jag fått
(B)men när jag kvicknade till hade hon redan
gått!

Ett Gyllene Frö

*Från Enhörningens
Lajvvärld*

I främmande land,
vid okänd borg.
På tårarnas strand,
finns floden av sorg.
Där vilar den man,
som ingen ser.
Hans rike försvann,
långt i djupet ner.

Med konungars makt,
är fröet sått.
Och all skogars prakt,
med detta vi fått.
Så gro i din grund,
väx upp ur jord.

Vår framtidens lund,
får näring av blod.
Ej kan du växa,
glömda är ord.
Minnet förhäxat,
i ruttnande jord.
Vissna i glömska,
ett ofött frö.
Men utan grönska,
ska lejonen dö..

Filligutten

Översättning f. Danska av Triakel

En jungfru och en riddare stod på en bro
Och talte om kärlek och dejelig ro
- *Sjung la lio-lio la-lio la lio-lo*
Och talte om kärlek och dejelig ro

En Filligutt stod då och hörde därpå
Och tänkte, i afton till jungfrun jag går
- *Sjung la lio-lio la-lio la lio-lo*
Och tänkte, i afton till jungfrun jag går

Och riddaren red och filligutten sprang
Och ändå kom filligutten fortare fram
- *Sjung la lio-lio la-lio la lio-lo*
Och ändå kom filligutten fortare fram

Ack öppna skön jungfru i kärlek och tro
Din riddare önskar oss dejelig ro
- *Sjung la lio-lio la-lio la lio-lo*
Din riddare önskar oss dejelig ro

Å jungfrun bäddar upp en förgyllande säng
Å här skall du ligga du riddare sven
- *Sjung la lio-lio la-lio la lio-lo*
Å här skall du ligga du riddare sven

Å filligutten ut genom fönstret då sprang
Då fyra stålknivar efter honom då sang
- *Sjung la lio-lio la-lio la lio-lo*
Då fyra stålknivar efter honom då sang

Och har du min mödom så har jag dina skor
Som jag lappat med läder och stoppat med flor
- *Sjung la lio-lio la-lio la lio-lo*
Som jag lappat med läder och stoppat med flor

Flickan i Havanna

Av: Evert Taube

Flickan i Havanna,
hon har inga pengar kvar,
sitter i ett fönster,
vinkar åt en karl
Kom du glade sjömatros,
du ska få min röda ros!
Jag är vacker, du är ung!
Sjung av hjärtat, sjung!

Flickan i Havanna
stänger dörrn av cederträ
Sjömannen är inne
flickan på hans knä
Vill du bli mitt hjärtas kung?
Har du pengar i din pung?
Jag är vacker, du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Flickan i Havanna
hörer då en sjömans röst
Pengar har jag inga
, men en sak till tröst
Och ut ur sin jacka blå
tager han det hon skall få
Du är vacker, du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Flickan i Havanna
skådar då med tjusad blick
ringen med rubiner
som hon genast fick
Ringens kostar femton pund!
Stanna du - en liten stund
Jag är vacker, du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Flickan i Havanna,
hon har inga pengar kvar,
sitter i ett fönster.
vinkar åt en karl
Handen prydes av en ring
och kring barmen crepe de chine
Jag är vacker, du är ung!
Sjung, av hjärtat, sjung!

Fogden är Elak

Melodi: *Uti vår hage*

Text: *Anders Granberg*

Fogden är elak har tagit min Tjur
min enda tjur,
han som var ståtligast av mina djur

Å nu ska han äta *opp en*
köttyxan har styckat kroppen,
en påle i buken å huvet av.

Fogden är elak har tagit min Häst
Min enda häst
det utav djuren som luktade bäst
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit min gris
Min enda gris
Höll värmen så bra och var kloker och vis
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit min Get
Min enda get
han tog an mens jag satt i hagen å
eeeeeh.... sov
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit mitt Höns
Mitt enda höns
aldrig mer kacklet mig vagga till sömns
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit min Ko
Min enda ko
Aldrig jag får någon frid eller ro
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit min Hund
Min enda hund
Hoppas han dör med dess skank i sin mun
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit min son
Min ende son
Han kom hit en morgon tog han härifrån
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit min fru
Min första fru
Gudar vet vad han gör med na nu
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit min Fru
- min andra fru
tystlåten, höftbred och sparsam men ful
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden är elak har tagit mitt Får
- mitt kära får
hon mitt mest älskade... djur, så gutår
Å nu ska han äta *opp en...*

Fogden var elak ja fogden var stygg,
så väldans stygg
Nu är han död med en kniv i sin rygg
I kärret han tog ett dopp en,
köttyxa han har i kroppen
en påle i buken och huvet av

(eller)

Och nu ska vi äta *opp en,*
köttyxan har styckat opp en
en påle i buken och huvet av.

Fram med mera mjöd och vin

Av: Sorkar och Strängar

Fram med mera mjöd och vin
min strupe den har torkat
Jag kan inte sjunga fastän
jag så gärna vill
När man tänker efter är det
konstigt att jag orkat
Spela så här länge utan
nå't att dricka till
Fienden jag fruktar allra mest
det är min törst
Så vill ni att jag spelar:
Ge mig nå't att dricka först

Törsten drev mig ut som ung
på vandring runt i världen
Varje värdshus är mitt hem
och varje värd min far
Min musik den ger mig mat och
mjöd
och plats vid härden
Har jag tur så får jag lite
silver som jag spar
Land och rike drar jag kring
på jakt i ur och skur
Och kvinnor som har vin och mjöd
det är mitt bytesdjur

Får jag mjödet

Melodi: Trad.

Fånt jag nå mjöd så är det sorgligt
sär är det sorgligt
då vill man bara lägga sig ned o dö

Får jag mjödet får jag mjödet
då kan jag dansa natten lång
får jag mjödet får jag mjödet
då kan jag dansa natten lång!

För jag är en nordisk flicka

Se sländan hon går
se sländan hon går
och ögat det flamar, hjärtat det slår,
Och sländan hon går
och sländan hon går
och jag är en nordisk flicka!
Och aldrig kan dagen bliva mig lång,
när arbetet går vid sprittande sång. -
Till fjällen jag flyr, om hyddan blir trång,
ty jag är en nordisk flicka.

Får sorgen mig fatt
får sorgen mig fatt
så spelar jag väl den skälmen ett spratt,
får sorgen mig fatt
får sorgen mig fatt
så är jag en nordisk flicka.
Jag sjunger min sång och beder min bön,
och redligt flit får alltid sin lön,
och dagen blir glad, och kvällen blir skön,
ty jag är en nordisk flicka.

Och sedan så har
och sedan så har
jag också en vän, så duktig och rar,
hans hjärta jag har
hans hjärta jag har
och jag är en nordisk flicka;
ja, när det blir vår han hämtar sin brud,
och bröllopet står vid flöjternas ljud,
och själv väver jag hans brudgummeskrud,
ty jag är en nordisk flicka.

Gamen

Konung Vallemo var en så viser man
Han gifte sin dotter på främmande land
Den ena dagen stod hon brud,
den andra dagen i bojor och järn

”O Varför ska ni binda mig?”
”Ty du var ej mö när du kom till mig.”
”Å hade jag mig en trogen vän
som bore de ord till min fader ikväll”

Fram kom där den gamla gam
”Och nog så skulle jag förat fort fram
Å hade jag något till ungarna mina
Jag skulle vara där inom ett par timmar”

”Lägg dina ungar vid mitt bröst
så får de äta så mycket som dom lyster”
”Å här sitter du konung Vallemo
Imorgon ska din dotter på brinnande bål”

”Far din väg du gamla gam
Min dotter hon fick en så hederlig man”
”Å vill ni ej de orden tro
så se hennes nyckel uti min klo”

Konung Vallemo gick åt stallet in
och Blacken så lägger han sadeln uppå
Å när han kom till grevens gård
så stötte Blacken murarna ifrå

Och Blacken lyfte upp sin fot
den slog han i Grevens hjärterot
Så satte hon sig på Blackens bak
så rider hon hem uti god morg

Gråtande Drängen, Den

Melodi: Trad.

Drängen han satt i trappa å grät,
grät gjorde han så svåra.
Pigan hon frågade honom då,
vad honom fattas månde.
- Ack, om jag finge ligga i din säng!
- Ligg i min säng, du stackars dräng!
ligg i min säng, du stackars dräng!
Gråt sedan aldrig mera!

Drängen han låg i sängen å grät,
grät gjorde han så svåra.
Pigan hon frågade honom då,
vad honom fattas månde.
- Ack, om jag finge ligga på din arm!
- Ligg på min arm, du stackars dräng!
ligg på min arm, du stackars dräng!
Gråt sedan aldrig mera!

Drängen han låg på armen å grät,
grät gjorde han så svåra.
Pigan hon frågade honom då,
vad honom fattas månde.
- Ack, om jag finge ta på di bröst!
- Ta på mi bröst, du stackars dräng!
ta på mi bröst, du stackars dräng!
Gråt sedan aldrig mera!

Drängen han låg i sängen å grät,
grät gjorde han så svåra.
Pigan hon frågade honom då,
vad honom fattas månde.
- Ack, om jag finge ta på di mus!
- Ta på mi mus, du stackars dräng!
ta på mi mus, du stackars dräng!
Gråt sedan aldrig mera!

Drängen han tog på musen å grät,
grät gjorde han så svåra.
Pigan hon frågade honom då,
vad honom fattas månde.
- Ack, om jag finge sticka in mit
spjett!
- Stick in ditt spjett, du stackars
dräng!
stick in ditt spjett, du stackars dräng!
Gråt sedan aldrig mera!

Drängen han stack in spjett å grät,
grät gjorde han så svåra.
Pigan hon frågade honom då,
vad honom fattas månde.
- Ack, om jag finge jucka opp å ne!
- Jucka opp å ne, du stackars dräng!
jucka opp å ne, du stackars dräng!
Gråt sedan aldrig mera!

Drängen han jucka opp å jucka ne,
grät gjorde han så svåra.
Pigan hon frågade honom då,
vad honom fattas månde.
- Ack, om jag finge dra honom ut!
- Dra honom ut, du förbannade dräng!
dra honom ut, du förbannade dräng!
Hit kommer du aldrig mera!

Gubben Noach

Fredmans sång n:o 35

//: Gubben Noach :// var en hedersman,
när han gick ur arken
plantera han på marken
//: mycket vin - ja, :// detta gjorde han.

//: Noach rodde :// ur sin gamla ark,
köpte sig buteljer
sådana man säljer
//: för att dricka :// på vår nya park.

//: Han väl visste :// att en mänska var,
törstig av naturen
som de andra djuren
//: därför han ock :// vin planterat har.

//: Gumman Noach :// var en hedersfru,
hon gav sin man att dricka
fick jag sådan flicka
//: gifte jag mig :// just på stunden nu.

//: Aldrig sa hon :// «Kära far, nånå,
sätt ifrån dig kruset!»
Nej, det ena ruset
//: på det andra :// lät hon gubben få.

//: Gubben Noak:// brukte eget hår,
pipskägg, hakan trinder,
rosenröda kinder,
//: drack i botten:// Hurra och gutår!

//: Då var lustigt :// på vår gröna jord
man fick väl till bästa -
ingen törstig nästa
//: satt och blängde :// vid ett dukat bord.

//: Inga skålar :// gjorde då besvär -
då var ej den läran:
«Jag skall ha den äran!»
//: Nej i botten :// drack man ur så här.

Gyllene hjorten (Slaget vid den)

Av Sorkar och Strängar

Vid Gyll'ne Hjortens värdshus
höll Vidar sommarfest
och mjödrus uppå mjödrus
grundlades där som bäst

Så kom där Odins afton
och folk till krogen gick
Blott sällan nå'n fått höra
det man denna afton fick

Där satt i bänken Brate
och spelade med glöd
Sigurd sjöng med Rafner
om klyveskeppar'ns död

Sågs Broder Skir med skiran
glatt leka på var sträng
De skålade och sjöngo
de drack för varje peng

I salen satt där flera
och drack varandra till
En Jorund Morgongåva
jag särskilt nämna vill

Han tog emot vid bordet
med sin vidöppna famn
Man ville fira Kyran
som bar Trollskalles namn

Vid detta bord satt många
som Ulver, röd om kind
samt Simon, Fandral, Rafner
med skratt som sunnanvind

Och Morgongåva svängde
sitt horn med sällsam glöd
men redan omkring midnatt
så föll han ned som död

Där spelte ännu Brate
och Skir han spelte med
Gil-Lome liksom Adalhard
var ett med spelmäns led

Där steg ur flöjt och lyra
en urmidsommarkraft
De spelte i en yra
som ingen like haft

Men krogen blev för liten
för denna vilda fest
och upp från borden sprungo
var kvinna, man, var gäst

Där blev en dans bland borden
likt sången vild och skön
Under denna språngdans
man hörde blott ett stön

Ty vet att icke alla
var nöjda denna kväll
Från tiljorna i golvet
kom kvällens enda gnäll

Så flyende från knarret
for dansen hastigt ut
I språngdans genom fönstret
for folk med glam och tjut

Därefter ut i natten
kom musikanter led
I ystra språng och bukter
man for till ängen ned

Och där i gryningsdimman
bjöds älvorna till dans
På Gyll'ne Hjortens ängder
gick leken utan sans

Men i den tomma krogen
låg varje bänk omkull
Spräckta voro borden
allt för musikens skull

Harald

Av: Sorkar och Strängar

Ibland alla män finns en man,
Ingen kan väll dricka som han
Harald blir rätt törstig ibland
Harald har konstiga vanor

Ibland alla kämpar finns en man
Ingen kan väll strida som han
Harald slåss och supa kan
Harald har konstiga vanor

Ibland alla karlar finns en karl
Jungfrun går med barmen bar
Men svärdet är det styvaste han har
Harald har konstiga vanor

Bonden går på åkern och sår
Och han hör hur ryktena går
Det är dags att låsa in sitt får
Harald har konstiga vanor

Haralds Motkväde

Av: Pärlmakerskan

Tysta nu genast, och lyssna till mig här
ty jag kan höra sången, som ni sjunger där
det är ett sorgligt kväde, om man faktiskt vet,
om vem det är man sjunger och tro mig jag vet
det.

Det handlar om herr Harald från Holmrikes gård
uti det fagra nordmark där fursten håller hov.
Han är en ärrad kämpe med ljushygt lockigt hår
och han stred för nordmark i femton långa år

Tro mig jag har sjungit om Harald också jag
i Navle o i Dimbro och i Visby stad
den sången lärdes tidigt, jag var nog tretton år,
när först jag sjöng om Harald och om bondens
får.

Men det var en sommar uti Visby stad
när jag mötte Harald båd stor o go o glad
det värmdde uti bröstet och nyfikenhet drev på
jag följdes åt med Harald ren hösten däruppå

Kosan gick mot Nordmark och mycket fick jag
se
kämpalek och furstar hov och riddare
och aldrig har jag ångrat en enda liten stund
att under nordmarks fana, livet slår sin rund.

om Harald kan jag kväda hela natten lång
därför ska jag nu förkorta denna sång
Harald kunde kämpa men sanning slutar så
att Harald är en dryckesman det e ett skämt som
få

åh ja ofta har jag tänkt jag bör skaffa några får
ty väven ofta kallar till mer än jag har råd
men därom säger Harald strängt och barskt ifrån
att skaffar jag ett pälsdjur då går han mig ifrån

Tillsist så vill jag varna alla unga mör
att Harald mer än gärna i broderiet stör
äldrig får man ro och trevligt är väll det
vem vet i sinom tid så kanske vi blir tre

Herr Holger

Melodi: Trad.

Fru Tala hon drömde en dröm i natt
Vak upp här är en god tid
Att den rike herr Holger han skulle ge tappt
Den rike herr Holger

Jag drömde jag drömde om vår gångare grå
Vak upp här är en god tid
Han bar dig till tinget du dödde där uppå
Den rike herr Holger

Min kära fru Tala du säg icke så
Vak upp här är en god tid
Dina drömmar kan väl vakna om en åtta år

De stötte på dörren med stänger och spjut
Är herr Holger här inne så skall han här ut

Herr Holger han talte till svennarna två
I läggen gullsadeln på gångaren grå

När som de var komna till Köpenhamn
Der ständar kung Kristian på hvitan den strand

I varen välkommen herr Holger till mig
Herr Holger herr Holger det kostar ditt lif

Kung Kristian klippte det hufvudet af
Så blodet det neder till fötterna rann

När fru Tala fick se hennes herre var lik
Så domnas hon under skarlaknen hvit

Herr Holger blev grafven när klockan var tolf
När klockan var elfva så kom han igen

Han klappar på dörren med fingrarne små
Fru Tala stig upp o dra låsarne frå

Med ingen så hafver jag stämman utsatt
Och ingen så släpper jag in uti natt

Min kära fru Tala gif bonden sin ko
För i helvete där är så svårt att bo

Fru Tala gif Romman och Skromman
igen
För i helvete är svårt att brinna för din
vän

Nej om jag så skulle i helvete som svan
Så vill jag ej blifva utfattig försann

Far du i helvete med svennarna dina
vak upp här är en god tid
Så kommer jag efter med möerna mina
Den rike herr Holger

Herr Olof och Sjöjungfrun

Herr Olof han sadlar sin gångare grå.
Så rider han den till havsfruns gård.
Herr Olof han red och guldsadeln flöt
han sjunker i havsfruns sköt.

Välkommen, välkommen Herr Olof till mig.
I femton år har jag väntat på dig.
Var är du födder och var är du buren
och var har du dina hovkläder skuren?

På konungens gård är jag födder och buren
och där har jag mina hovkläder skuren.
Där har jag fader och där har jag mor
och där har jag syster och bror.

Men var har du åker och var har du äng,
och var står uppbäddad din brudesäng?
Var haver du din fästemö,
med henne att leva och dö?

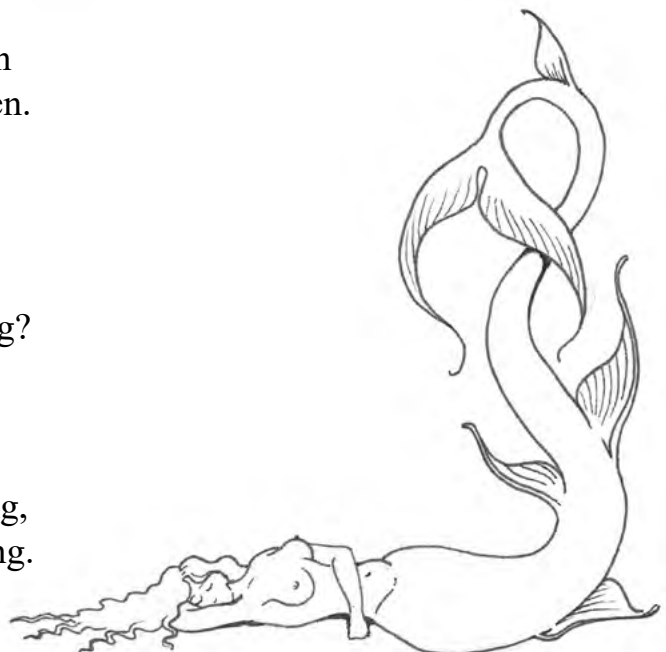
Där har jag åker och där har jag äng
och där står uppbäddad min brudesäng.
Där har jag också min fästemö,
med henne att leva och dö.

Men hör riddar Olof, kom följ med mig in
och drick ur min kanna det klaraste vin.
Säg var är du födder och var är du buren
och var har du dina hovkläder skuren?

Här är jag födder och här är jag buren
och här har jag mina hovkläder skuren.
Här har jag fader och här jag mor,
här har jag syster och bror.

Men var har du åker och äng,
och var står uppbäddad din brudesäng?
Var haver du din fästemö,
med henne att leva och dö?

Jo här har jag åker och här har jag äng,
och här står uppbäddad min brudesäng.
Här har jag också min fästemö,
med dig vill jag leva och dö.

Herr Ullers Lov

Från Enhörningens Lajvvärld

I mörkret vandrar en ensam själ,
säg är det katten som jagar?
Fågelns klor är vassa nog,
Ej jägaren behagar.
Nån Kämpa hårt för konungens gunst,
den är ej lätt att vinna.
Men vänder han dock hastigt nog,
så kanske ska han hinna.

*Prisa vår värd, herr Uller, vår värd!
som fräls oss från nattens mörker.
Prisa vår värd, herr Uller, vår värd!
Vår nästa vi skåda i salen.*

Bröllop lovas i kommande år,
båd kända och okända gäster.
Var så Rask att finna din brud,
tänk sedan på bröllopets fester.
Bjud dock ingen av oäkta börd,
ty Philip söker sin maka.
Och ädelt folk som herr Uller bör,
ej falska frukter få smaka.

*Prisa vår värd, herr Uller, vår värd!..
Giv frön till hans kommande släkte.*

Nästa år det stundar så snart,
med ivrigt glada luster.
Lämna därför här allt sånt,
som gamla o glömda duster.
Låt vår värd all ära få,
i sanning en stor hjälte.
herr Frans Uller röd-vit flagg,
det bär han i sitt bälte

*Prisa vår värd, herr Uller, vår värd! ...
Som bringar oss lyckan ikväll.*

Hertig Kaspian / Hjeltekväde

Av: Loke

Den tappre hertig Kaspian
drog fram med sin armé
En mäktig här på femtontusen man.
Det var från horisont till horisont
så långt man kunde se
i jämna led med skuldran mot varann.

Längst bak gick män med bågar
av smidig idegran och före dem
marschera svärdbärarna fram.
Och framför dem med solen strålar
likt en brand i svans och man
skred hästar i ett moln av grus och damm.

Och uppå varje springare
med sköld och spetsig lans
där satt en stolt och ädel riddersman.
Och allra främst i bräschén
klädd i solens gyllne glans
där skred vår stolte hertig Kaspian.

Så kom man till den blomsteräng
där slaget skulle stå
och hären bredde ut sig gjorde halt.
Och femtontusen krigarhjärtan
började att slå emedan vapenstål
och blickar glänste kallt.

Då talte hertig Kaspian:
”Vår gräns har blivit kränkt
av barbarer. Ett förbannat rövarband.
Och se detta svärd jag höjer
ja, det har min fader skänkt
och jag ska svinga det för arv och fosterland.”

Och sedan så kom fienden,
en vedervärdig syn
med krökta svärd och klubbor utav sten.
Och med rustningar av härdat skinn
och målningar i hyn
lät de pilar fly från bågar utav ben.

Och pilarna de föll som regn
en åskovädersnatt
men orubblig stod Kaspian och log.
Det var ett leende som brast
uti ett segersäkert skratt
sen fick han en pil i pannan,
föll pladask och dog.

Öh, dog hjälten redan där?
Jag måste sjungit fel minsann.
Nå! Låt oss säga att ur intet kom en gås.
Och den satte sig i pannan
på vår hertig Kaspian
och fick pilen som jag nämnde i sitt krås.

Och Kaspian drog arvestål
och vrålade: "Attack!"
Och hären storma framåt med ett dån.
Och Kaspian han svingade,
han stötte och han stack
sen blev han nedhuggen av en liten gubbe
bakifrån.

Men oj, nu blev det fel igen
du lede trubadur.
Nej, återigen gick våran hertig trygg.
Ni kan kalla det för framförhållning, ödet
eller tur.
Jag hade glömt att han bar
en stor säck potatis på sin rygg.

Och inkräftaren veknade.
Nu brast hans östra flank
och riddersmännen storma framåt ifrån väst.
Och Kaspian han njöt av slagets
färg och larm och stank
sen blev han krossad av en bortsprungna
liten häst.

Nej, förresten!
Hästen blev förälskad i en älg.
Och förbluffad stod vår gode hertig kvar.
Och bevittnade hur häst och älg försvann i
sly och sälg
och levde lyckliga i alla sina dar.

Till slut stod hertig Kaspian
blick mot blick och svärd mot svärd
med hövdingen för fiendens armé.
Som svingade sitt krökta svärd
för allting han var värld och gjorde
Kaspian till sylta och filé.

Nej tusan vilket dravel.
Nu får det vara nog.
Vår hertig vann duellen. Det förstås!
Och resten utav fienden
föll som furor där han drog.
Snart stod han segrande i sommarsolens
bloss.

För se inga svärd och pilar
får ge hjälten några sår
och inte röra han i ryggen ens en gång.
Han får aldrig blöda näsblod
eller ens mista ett hår
i trubadurens insmickrande sång.

Så här fullför jag mitt uppdrag.
Hjälten segrade till sist
som ni säkert förstått från första ton.
Så blev även detta kvädet fantasilöst,
fadd och trist med samma gamla
huvudperson.

För sången måste bli precis som hertigen
beställt.
Jag säljer dyrt min fjäskande lyrik.
Men i hemlighet jag lovar, drar en hertig ut
i fält
så har han samma sköra kött som er
min obesjungna, bortglömda publik.

Hon kommer hit

Av Sorkar och Strängar

Det är inte lätt att vara
spelman vill jag lova
Inte är det särskilt många
timmar jag får sova
Först så ska man glädja alla
gästerna på krogen
Sedan ska man lyckliggöra
flickan uppå logen

*Hon kommer hit, hon kommer hit
Hon kommer hit, det lär ej dröja
Hon kommer hit, hon kommer hit
Hon kommer sänd av Fröja*

Känner du dig sällskapssjuk
och det är sent på natten
Kan du bara välja på
en spelman eller katten
Jag är inte särskilt snygg
men låt mig få berätta
Jag kan bli ett tidsfördriv
i väntan på den rätta

Hon kommer hit, hon...

Men mitt mål har aldrig var't
att kyssa alla kvinnor
Nej, jag älskar bara en
för det är allt jag hinner
Om ni inte tror på mig
ja, då får jag väl ropa
På den enda i mitt liv:
Hon står där allihopa

Hon kommer hit, hon...

Horgalåten

Melodi. Trad.

Spelmannen drog fiol ur lådan
och lyfte stråken högt mot söndagssolens kula.
Då blev det fart på Horgafolket,
de glömde Gud och hela världen

Dansen gick på äng och backar,
högt uppå Horgaåsens topp.
Man slet ut båd' skor och klackar,
aldrig fick man på dansen stopp.

Varifrån kommer du som spelar,
säg vem har lärt dig detta spel det vilda galna?
Stannar du inte brister hjärtat,
å Gud bevare han har bockfot!

Klockorna hade ringt i dalen,
och där gick far och mor och bror till sockenkyrkan.
Var kan nu Horgas ungdom vara,
å herregud de dansar ännu!

Dansen gick till Horgalåten,
högt uppå Horgaåsens topp.
man har nu inte långt till gråten,
dansar nu sönder själ och kropp.

Hejda din stråke spelman innan,
vi dansar liv och själ och alla ben ur kroppen.
Nej inte slutar han sin dans
förrän allesammans faller döda!

Hämndlystna Pigan (Balladen om den)

Av: Gråfötterna

En värdshuspiga, vän och skön
Rullerirullan lej

Hon slet så hårt för ynkelig lön
Rullerirullan lej

Men så en dag så fick hon nog,
Rullerirullan lej

när en knekt i kjolen drog
Rullerirullan lej

Hon drog hans svärd att knekten slå
Rullerirullanlej

Och knektens huvud rullade som så,
Rullerirullerirullan lej,rulleri rullan lej,
Rullerirullerirullan lej,rulleri rullan lej,

Värdshusvärden skrek åt mön:
"Vafals?! Nu får du ingen lön!"

Då pigan svinga' svärdet sitt
Hon sa: "Då tar jag huvet ditt!"
Så klöv hon värdshusvärd i två,
och värdens huvud rullade som så,

Med svärd i hand hon drog åstad,
bekymmersfri och nöjd och glad
Så mötte hon en munk så pilsk,
hans uppsyn gjorde pigan ilsk
Han sa: "Följ med till skogen blå"
Och munkens huvud rullade som så,

När pigan dräpt sin tredje karl,
till kungens man det budet far
Han sökte genom skog och land,
och fann den pigan på en strand
Han sa: "Bli min, så får du gå"
Och mannens huvud rullade som
så,

Och pigan kom till hovet in,
och kungen sa: "Du skall bli min!
En krigarkvinna vän och huld,
är ädlare än tyngsta guld!"
Hon sa: "Vet hut, nu ska du få!"
Och kungens huvud rullade som
så,

Så mötte hon en speleman,
med glimt i ögat talte han:
"Och är min hand ej flink, så säg!
Och låt min tunga tjäna dig!"
Hon sa: "Så klart du prova må!"
Och de båda rullade som så,

Hör ni unga flickor

Melodi: Trad.

Hör ni unga flickor, gå ej allen i grönan lund
och hör ni unga flickor, gå ej i grönan lund
ty det kan eder hända då, att ni får ångra er därpå
gå ej i grönan lund

Och hör ni unga gossar, stå ej på lur i grönan lund
och hör ni unga gossar, stå ej i grönan lund
ty det kan också vara så, att flickorna sin väg vill gå
stå ej i grönan lund

Och hör ni unga vackra, gå gärna ut i grönan lund
och hör ni unga vackra, gå väl i grönan lund
ty det kan eder hända då, att ni eder kärlek möta få
gå väl i grönan lund

Hövdingen/ Hej-hoppa-heja

Han låg naken på marken och blödde, *Hej-hoppa-heja*
Snubblar det gör man berusad utav mjödet, *Hej-hoppa-heja*
Han reste sig upp han darrade på bena, *Hej-hoppa-heja*
Törsten den kommer och den måste släckas, *Hej-hoppa-heja*

*Mera mjöd annars blir det min död,
Berusad måste jag vara
Annars kan jag inte för mina handlingar svara,
Hej-hoppa-heja*

Två steg han hade kvar till sin stuga, *Hej-hoppa-heja*
Vägen blev lång så det vette duga, *Hej-hoppa-heja*
Hem han skulle och spöa på sin fruga, *Hej-hoppa-heja*
Men det blev fel det blev hövdingens stuga, *Hej-hoppa-heja*

Mera mjöd annars blir det ...

In han rusa och började o veva, *Hej-hoppa-heja*
Hövdingens fruga försvara sig med sleva, *Hej-hoppa-heja*
Vänta litet det där var inte Eva, *Hej-hoppa-heja*
Ut ur stugan han började att treva, *Hej-hoppa-heja*

*Men in kom hövdingen och han var inte glad,
Nej han var riktigt förbannad,
Han tog sin yxa och slog mig i pannan,
Och det var slutet på sagan.*

I Låga Ryttartorpet

Av: *Wilhelm von Braun*

(1800-talets mitt, om *Olof Silverlood* död 1676)

I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg
där satt en ensam kvinna. Som snö var kindens färg,
och tåren föll på linet på vilket tungt hon spann
när långsamt uti spisen den råa veden brann.

Med förklädsnibben trasig hon emot ögat tog.
Visst är det tio år sen min Ola från mig drog
uti den polska fejden, men ej ett enda ord
jag hört av honom sedan, visst ligger han i jord.

Visst är han från mig tagen med kulor eller järn
och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn,
och gossen som vi hade när han for hemifrån,
den haver Herren tagit, ack jag väl gråta må.

Att sitta övergiven år ut och in som jag
det är att långsamt krossas av ödets hårda slag.
Jag redan är förgråten och bruten är min kraft
och liten är den glädje som jag av livet haft.

Ett år vi levat samman, blott ett när kriget kom
och uti evig ängslan min glädje byttes om.
Var natt i mina drömmar han blodig för mig stod,
och sedan dog den lille, då svek mig allt mitt mod.

Dock höll mig hoppet uppe i flera vintrar än.
Jag trodde att jag skulle få återse min vän.
Det talades om segrar som unge kungen vann,
att freden skulle komma, så tänkte jag ibland.

Men freden kom dock aldrig, ej hälsning eller bud.
Kanhända att han lever och har mig glömt. O Gud!
Den tanken var mig bitter och outhärdelig,
om bergen ville rasa och falla över mig.

Så kvad den arma Elin en bister vinterkväll
och såg sig om bedrövad uti sitt lugna tjäll.
Då hördes steg därute. Hon knappt sig resa hann
förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.

Godafton, så han sade, godafton och Guds fred!
Jag kommit har i skogen ifrån den rätta led,
och tröttnat har min gångare. I lånar mig väl hus
och låter mig få sova hos er till dagens ljus.

Förvånad hörde Elin den granne herrens ord.
Jag är en fattig kvinna och ensam på vår jord.
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst.
Behöves inte heller, blott foder åt min häst.

Jag foder har tillräckligt sen vargen rev min ko.
En sådan ståtlig herre man ej om ont kan tro.
Jag vågar därför bjuda ers nåd att sitta ner
men jag går ut en vändning och efter hästen ser.

Bliv kvar min goda kvinna, det har jag redan
gjort,
ty utan lov en krigsman tar för sig på var ort.
Ni kommer då från kriget, bröt Elin häftigt ut.
Det gör jag raka vägen, nu är det äntligt slut.

Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt,
här har ni ganska trevligt, här är så fint och nätt.
Och själv i bästa åren, det synes att ni är,
hur kommer det sig då att ni ensam sitter här?

Det är väl Herrens vilja, hans lag men icke min,
ty hårt jag blivit prövad och sorgset är mitt
sinn.
Min man gått ut i kriget och säkert är han död.
Jag har ej hört det minsta av honom i min nöd.

Man bör ej tro det värsta, var riddersmannens
svar,
och har han även fallit så finns det män kvar.
En kvinna som en krigsman bör taga sig för sed
att för det första gifta sig och göra klart besked.

För Guds skull, käre herre, ack tala inte så.
Min Ola vill jag trogen igenom livet gå.
Men om sin egen trohet mot eder Ola bröt?
Då vill jag dö min herre, och rösten Elin tröt.

Gråt ej, sa riddersmannen med en förändrad ton
vad tjänster han förrättat vid Liljehöks
skvadron.
Som ryttare benämndes han ävenledes Lod,
den karlen vill jag minnas, det var en man med
mod.

På mina knän jag beder, välsignade ers nåd,
vet ni om honom mera. Ack ja, ett tappert dåd,
som uti Sveriges hävder kanhända får ett rum.
Han räddade sin konung i träffningen vid
Stumm.

Förvissad jag mig känner och vet att det är så.
En blixtnär sågs lysa ur Elins ögon blå.
Ja, har han räddat konungen då behöves mig ej
gråt,
han har mig varit trogen, min Ola mig förlåt.

Det gör han av allt hjärta, skrek riddersmannen
båld
och slöt den arma kvinnan intill sitt bröst av
stål.
Du är en ärlig kvinna och åt mig allt för god
fast av din Ola blivit ryttmästar Silverlod.

Jag dricker brännvin

Melodi: Trad.

Jag dricker brännvin nu mens jag lever
när jag är död så har jag inte tid
jag dricker brännvin nu mens jag lever
när jag är död så har jag inte tid

Men som jag själver ligger i mull
kan jag väl inte suppa mig full
men om jag själver ligger i mull
kan jag väl inte suppa!

Karpar Henning

Musik: Daniel Bäckström

*Text: Lars Tyllered & Håkan
Malmberg (Juni 1991)*

Det var en elak man
som kom från Västmanland
Henning var hans namn
och karpar odlade han

Bästa svampen stor
På Hennings marker gro
En jungfru plockar där
För Henning rädd hon är

Bakom trädets stam
Herr Henning tittar fram
Och uti Hennings skog
Den arma jungfrun dog

Vid sin lilla damm
Tar Henning yxan fram
och jungfruns späda kropp
Herr Henning styckar opp

Karpar äter kött
Som för yxan dött
och av den jungfrun rar
nu intet finnes kvar

Det var en elak man
som kom från Västmanland
Henning var hans namn
och karpar odlade han

Kom nu gubbar skall vi supa

August Strömberg (1860-1947)

Jät, Svenska låtar

Småland etc. nr 179

Kom nu gubbar, ska vi supa,
min begravning detta är
För när jag i graven stupar
kan jag inte vara mä

*- Åsså du, åsså ja, åsså di, åsså vi
blott det ej sker uti fylleri
Kom och se hur lustigt vi klinga,
dessa glasen tömma vi -*

Skål du Ola, Jöns och Petter,
troгна vänner vid ett krus
Vi ska alla här som sitter
taga oss ett redigt rus

- Åsså du, åsså ja....

På min gravsten ska ni skriva
dessa rader på latin:
Här inunder ligger och vilar
ett försupet fyllesvin

- Åsså du, åsså ja....

Kungens man

(vuxenversionen)

Maria går på vägen som leder in till byn
Hon sjunger och hon skrattar åt lärkorna i skyn
Hon är på väg till torget för att sälja lite bröd
Och solen stiger varm och stor och färgar himlen röd

Så möter hon en herre på en häst med yvig man
Han säger "Jag är kungens man och jag tar vad jag vill ha"
Och du är allt för vacker för att inte ha nån man
Följ med mig in i skogen ska jag visa vad jag kan

Hon tvingas ned i gräset, han tar på hennes kropp
Men dröm om hans förvåning, Maria har ju snopp?!
Och flickan bara skrattar berusad av sin glöd
Hon tar sin kuk och stöter den rakt in i riddarns röv!

En riddare staplar bredbent, vid en häst med yvig man
Han svär och går och grämer sig: «Det var ju själve Fan!»
Och aldrig mer i livet skall han gå på denna nit
Att föra sig med våld på traktens enda transvestit!

Kvädet om Vindklyve

Av: Sorkar och Strängar

Över Aahrens hamnar strödde
Sol sitt guld på skummande våg
Uti sjömans bröst hon tände
längtan efter rigg och tåg
Med sunnanvind från havet fördes
doft av saltstänk, alg och tång
Skrän av mås och sjömän hördes
ur var gränd och hamnkrogs språng

*Han sänkte Vannboms hela
handelsflotta i ett svep
Sen ändades hans levnad
uti ändan på ett rep*

Uppför Chelmiaån Vindklyve
for med stadig förlig vind
och vid rodret stod den styve
skepparen så rund och trind
När han så såg kungatornet
lysande i solens glöd
höjde han det fyllda hornet,
drack så näsan den blev röd

Han sänkte Vannboms hela...

Tornet sade att hans resa
inom kort till ända var
Längtan efter sjömäns hesa
sånger han i hjärtat bar
Skepparn så sitt roder fatta'
med en oförglömlig stil
och med alla segel satta
for Vindklyve som en pil

Han sänkte Vannboms hela...

Häpet andra sjömän glodde
där de stod på Nybrons spann
Andra i förtvivlan rodde
Rädda vad som räddas kan!
Så med kraft Vindklyve rände
över skepp och båtars skrov
Kajen brast men skepparn kände
inget alls, ... han låg och sov!

Han sänkte Vannboms hela...

Kärringen klippte lurvetufsa

Av: Bengt Sändh

Kärringen klippte lurvetufsan sin
Fyra hekto vägde ullen
Fick hon inte nog till hosor och sock
Tog hon sig ur Rövaruska ut en tott
Då fick hon nog till hoser och sock
Och drängen han fick en luva

Lille Jon

Melodi: Trad.

Jag sjunger om en man,
han heter lille Jon
sjung faoli o heter lille Jon,
Han dansa kring med pigorna
på lo n
Sjung faoli å litto lej

Å midsommarnatten den var inte
lång,
sjung faoli o den var inte lång
femtio vaggor satte han igång
Sjung faoli å litto lej

Å stämder blev han för häradsrätt
sjung faoli o för häradsrätt
för det att han ej gjorde pigorna
rätt
Sjung faoli å litto lej

Å domaren slog i domarebok
sjung faoli o i domarebok
säg hur många piltar har den nu
gjort
Sjung faoli å litto lej

Å inte jag kan säga nu,
sjung faoli o säga nu
om det var femtio eller femtiosju
Sjung faoli å litto lej

Å fram kom till mig ett klockarefä
sjung faoli o ett klockarefä
han ville ja skulle falla på knä
Sjung faoli å litto lej

Men aller jag förr faller på knä,
sjung faoli o faller på knä
förr får väll klockarfan falla mä
Sjung faoli å litto lej

Å fram kom till mig en otäcken präst,
Sjung faoli o en otäcken präst
han vill ja skulle läsa en vers
Sjung faoli å litto lej

Men aldrig jag förr läser nån vers
sjung faoli o läser nån vers
det är bättre passan för en präst
Sjung faoli å litto lej

Å nu har jag stått min kyrkoplikt,
sjung faoli o min kyrkoplikt
nu dansar jag med pigorna illa kvickt
sjung faoli o littolej

Liten Karin

Melodi: Trad.

Och liten Karin tjänte
på unga kungens gård,
hon lyste som en stjärna
bland alla tärnor små.

Hon lyste som en stjärna
allt bland de tärnor små,
och unga kungen talte
till liten Karin så:

“Och hör du liten Karin,
säg vill du bliva min?
Grå hästen och gullsadelen,
dem vill jag giva dig.”

“Grå hästen och gullsadelen
jag passar inte på.
Giv dem din unga drottning,
låt mig med äran gå!”

“Och hör du liten Karin,
säg vill du bliva min?
Min rödaste gullkrona,
den vill jag giva dig.”

“Din rödaste gullkrona
jag passar inte på.
Giv den din unga drottning,
låt mig med äran gå!”

“Och hör du liten Karin,
säg vill du bliva min?
Mitt halva kungarike,
det vill jag giva dig.”

“Ditt halva kungarike
jag passar inte på.
Giv det din unga drottning
låt mig med äran gå!”

“Och hör du liten Karin,
vill du ej bliva min,
så skall jag låta sätta dig
i spiketunnan in”

“Och vill du låta sätta mig
i spiketunnan in,
Guds änglar små de se att jag
oskyldig är därtill.”

De satte liten Karin
i spiketunnan in,
och konungens småsvenner,
de rullade henne kring.

Så kommo det från himmelen
två vita duvor ner.
De togo liten Karin,
och strax så blev det tre.

Så komo det från helvete,
två svarta korpar upp.
De togo unga kungen,
och strax så blev det tre.

Liten Kersti stalledräng

Melodi: Trad.

Där bodde en bonde på Östervalla he',
- Och den lilla, -
Döttrar, de hade han, och rara voro de.
- *I vånn stall har hon tjänt uti lönndom.* -

Han hade fella fyra, han hade fella fem,
Liten Kersti, hon var allra rarast af dem.

Det var allt unga härtigen, han rider ut på jakt,
Så fick han se, hvar liten Kersti hon satt.

Hör du, liten Kersti, hvad jag dig säga må!
Lyster dig att tjäna på konungens gård?

Du skall låta göra dig riddarkläder små
Och gifva dig ut för en stalledräng att gå.

Liten Kersti, hon går sig åt skraddareby
Och låter sig skära de riddarkläder ny.

Liten Kersti, hon går sig åt skomakareby
Och låter sig göra de riddarstövlar ny.

Liten Kersti, hon rider sig åt konungens gård,
Och konungen själfver för henne ute står.

Behöfver herre konungen nån stalledräng i vår,
Det lyster mig att tjäna på konungens gård.

Jag behöfver stalledräng och det som allra bäst,
Jag föder fella drängen, men icke hans häst.

Det var allt unga härtigen, han stod så däreft:
Föder far min drängen, så föder jag hans häst.

Om dagen så rider hon de fålar på grön äng,
Om natten så sofver hon i härtigens säng.

Om dagen så rider hon de fålarna till vann,
Om natten så sofver hon på härtigens arm.

Vår stalledräng har blifvit så underligen fet,
Så han inte kan rida, när solen skiner het.

Vår stalledräng har blifvit så underligen
tjock,
Så han inte kan klifva i sadelen opp.

Vår stalledräng har blifvit så underlig till
mod,
Så han inte kan draga sin stöfvel på sin fot.

Konungen, han talte till drottningen så:
Du sänder nu bud efter barnakvinnor två!

Jag sänder ej bud efter barnakvinnor två,
Ty själfver så skall jag åt stallarna gå

När drottningen in genom stalledörren steg,
Liten Kersti, hon bort under stallkrubban
smög.

Härtigen, han breder ut kappan så blå,
Däruppå föder hon de sönerna två.

Härtigen, han faller sin far och mor till fot:
Nu har jag fella gjort min far och mor emot.

Konungen, han talte till härtigen så:
Liten Kersti, hon är fella lika god.

Vi ska göra bröllop och det, som ska bli
stort,
Så att det ska höras till den romerska port.

Frökner och prinsässer, de greto uti harm,
För liten Kersti sofver uppå unge kungens
arm.

Frökner och prinsässer, de gräto uti flod,
- Och den lilla, -
För det, att han sig en bondedoter tog.
- *I vånn stall har hon tjänt i stor lönndom.*
-

Loppans Flykt

Av: Bengt Sändh

Den store dirigenten Krasnislavskij från Sovjet
kom hit till vårt konserthus på visit.

Och nu kan jag berätta en liten hemlighet.

Krasnislavskij han kom inte ensam hit.

Hans sällskap hette Fjodor och reste utan pass
på flykt ifrån Sovjet utan bagage.

Vår Fjodor var en loppa som reste första klass,
i Krasnislavskijs pampiga mustasch.

Här hade han tänkt hoppa av och söka få asyl,
han hade länge levt på detta hopp.

En infernalisk otur slog dock sönder hans kalkyl
så här var sakens händelseförlopp.

När Krasnislavskij dirigerade den sjunde symfonin,
Sjostakovitjs vackra "Drömmen om Lenin"

då satt en stilig kvinna där som första violin
som Fjodor såg från sitt mustaschkrypin.

Till henne vill jag hoppa om jag nu ska hoppa av
sa Fjodor till sig själv, sen tog han sats.

Det var mot hennes lockar som Fjodor sig begav,
men hamnade på en helt annan plats.

I urringningen föll han och där fanns inget hår
så han föll igenom klänningens resår.

Han rutscha genom mörkret och landa i ett snår
emellan hennes runda goa lår.

Där var det varmt och fuktigt och ljuveligt och gott
och Fjodor kände sig i tryggt förvar.

För ingen annanstans kan väl en loppa bo så flott.

Här ville han för alltid stanna kvar.

Han somna till musiken som dämpades av tyg
men alla flyktingdrömmar gick i kras.

Förvånad vakna Fjodor nästa dag ombord på flyg.

Då satt han åter i Krasnislavskijs mustasch.

Lussi lilla spelade

Melodi: Trad.

Lussi lilla spelade för fyra och fem
o Lussi lilla spelade för konungens hovmän.
Omkväde - Lussi lilla, så träder hon så lätt uppå tilja

De voro två herrar som lade ihop ett råd,
vad skall nu Lussi lilla för spelandet få.

Nog skall Lussi lilla för spelandet få,
Ty hon skall aldrig jungfru ifrån oss mera gå.

O Lussi lilla ropar till brodern sin,
kära du min broder försvar nu syster din.

Men brodern kastade värjan i Lussi lillas famn,
försvar dig själv min syster, det bästa som du kan.

O Lussi lilla svingar sig lustigt omkring,
o femtio hovmän de slog hon på en gång.

O Konungen han talte till Lussi lilla så,
varför slog du ihjäl mina hovmän igår?

Och det var inga hovmän jag slog ihjäl för dig,
det var en hoper skälmar som överföllu mig.

Konungen tog Lussi lilla satte henne på sitt knä,
gav henne gullkrona och fäste henne me.
*Lussi lilla, så träder hon så **tung** uppå tilja*

Major Brack

Melodi: Trad.

Major Brack skull till kriget sig fara
Militam-tam-tam, militär-ärna
Major Brack skull till kriget sig fara
///:Han for från sin gemål :///
Major Brack skull till kriget sig fara
Han for från sin gemål

Jag kommer igen till påska
Militam-tam-tam, militär-ärna
Jag kommer igen till påska
///:Eller midsommardagen förvisst:///

Jag kommer igen till påska
Eller midsommardagen förvisst

När som påska vorden förliden
Militam-tam-tam, militär-ärna
När som påska vorden förliden
///:Major Brack kom ej igen:///

När som påska vorden förliden
Major Brack kom ej igen

Frun gångar sig ut för att titta
Militam-tam-tam, militär-ärna
Frun gångar sig ut för att titta
///:På högan berg hon står :///

Frun gångar sig ut för att titta
På högan berg hon står

Då får hon se ungersven komma
Militam-tam-tam, militär-ärna
Då får hon se ungersven komma
///:I sorgse var han klädd :///

Då får hon se ungersven komma
I sorgse var han klädd

Tag bort eder gyllene scharlakan
Militam-tam-tam, militär-ärna
Tag bort eder gyllene scharlakan
///:Major Brack uti kriget är död:///

Tag bort eder gyllene scharlakan
Major Brack uti kriget är död

Till graven blev han buren
Militam-tam-tam, militär-ärna
Till graven blev han buren
///:Av fyra höga män:///

Till graven blev han buren
Av fyra höga män

Den ena bar hans vapen
Militam-tam-tam, militär-ärna
Den andre bar hans värja
///:och två bar honom själv:///

Ja den ene bar hans vapen
Och två bar honom själv

Med mjöd i kroppen

Av: Sorkar och Strängar

Med mjöd i kroppen kan jag
allt
jag fryser ej när det är kallt
Jag blir vacker som en dag
Till kvinnornas behag

Varje kväll den andra lik
Jag spelar för en full publik
Mera sänger mera mjöd
Sånt är mitt levebröd

Hela natten vakar jag
tills mörkret flyr för ljusan dag
ja jag spelar för din skull
och somnar trött och full

Milda i Natten

Av: Loke

Med sol i sin syn och kritvit i hyn och barm fyllig, varm och rund.
Ren, oförstörd av borgarebörd gick Milda i morgonstund.
Tänk vilken skönhet hon bar, en stolthet för sin far. En dröm för envar
i enda karl.
Men aldrig fick hon gå ut om natten.

För hennes fars ömma vård den var så pass hård att fångvaktarn verka from.
Långt innan månen had' tänts då hade hon sänts till kammarn bak lås och bom.
Det var idag som igår i snart arton år jag tror ni förstår
hur hjärtat slår.
På den som aldrig får skåda natten.

Men en befriare kom. Nåt oväntat som en gäst som kom utan lov.
Han smög sig tyst som en mus i borgarens hus till kammarn där Milda sov.
Och där brast han ut i skratt för tänk vilken skatt han funnit inatt
han tänkte att:
”Jag måste ta henne ut i natten”.

Och utan blus eller kjol men varm som en sol for Milda upp ur sin säng.
Hon såg fullmånen glimma midnattens timma högt över hus och äng.
Hon drack stjärnornas ljus och nattvinden sus och bäckarnas brus
som i ett rus.
Där hon sprang lycklig igenom natten.

Sen tog hon tjuven i hand som löst hennes band och sa: ”Be så ska du få”.
Och under mångubbens glans i älvornas dans där tog och gav de båda två.
De kände vättarnas flin och vittornas skrin en plåga och pin
så len som lin.
För att de vågat sig ut i natten.

Strax innan dagen skuld'gry och solen bli ny och natten fly för dess sken.
Bad tjuven öm i sitt sin: ”Min Milda bli min. För din är jag alla'ren.”
Och med ett värkande bröst och skälvande röst gav Milda till svar: ”Du är
underbar.
Jag vet du är min. Men jag aldrig din ty nu är jag fri.
Och det ska jag förbli.”
Och sen försvann hon långt ut i natten.

Nikolina

Att vara kär, dä ä en ryslig pina,
den som försökt dä säger icke nej.
Jag var så rysligt kär i Nikolina
å Nikolina lika kär i mej.

Om hennes hand ja bad hos hennes pappa,
men fick ett svar som ja ej väntat på
Ja» aldrig kommit ut för någon trappa,
så rysligt hastigt som ja gjorde då.

Då gick ja hem å skrev te Nikolina
om hon vill vara så rysligt snäll
å möta mej när månen börjar skina
i ekebacken nästa lördagskväll.

Där mötte mig en mörk figur i kappa -
å månen sken på himlen som en båk.
Den mötande var Nikolinas pappa,
beväpnad med en rätt försvarlig påk.

Jag blev så rädd, ja darrade i knäna,
å tog te bena både rädd och skygg,
men som ja smög där fram emellan träna,
lät gubben påken dansa på min rygg.

Då gick ja hem å skrev te Nikolina:
«Nu ä dä mä mett hela liv ajö.
Om du ej bota kan min kärlekspina,
går ja» å dränker mej i närmsta sjö.»

Men Nikolina botade min sjuka
hon sade: «Käre Olle, tänk dej för.
Den som sitt liv förkortar ä en kruka,
du kan väl lugna dej tess gubben dör.»

Så nu så vänter ja å Nikolina
att gubben han ska kola vippen av,
å till ett minne efter honom sättes
den gamla påken uppå gubbens grav.

När jag är fuller

Mel: När månen vandrar på fästet blå

När jag är fuller då är jag glad,
fan vet om jag ej är vacker.
Jag vandrar kring i vår lilla stad,
ibland lyxhus och baracker.
Jag sjunger ljuvligt en serenad,
det gör jag bara när jag är glad
och full och vacker, och full och vacker.

När jag är fuller då är jag stark,
fan vet om jag ej är modig.
Då kan jag slå vem som helst i mark,
så han blir trasig och blodig.
Jag välter träden i våran park,
det gör jag bara när jag är stark
och full och modig, och full och modig.

När jag är fuller då är jag rik,
fan vet om jag ej är snille.
Och dör jag blir jag ett vackert lik,
begravs med gravöl och gille.
I himlen möts jag av hornmusik,
det gör man bara när man är rik
och är ett snille, och är ett snille.

Men när jag vaknar upp nästa dag,
uppå ett enkelrum med galler.
Då känner jag mig så rysligt svag,
och hatar bråk och kravaller.
Min mage krånglar och är ur lag,
nog fan så vet jag att jag idag
är bakom galler, är bakom galler.

När värden har släckt

Av: Sorkar och Strängar

När värden har släckt alla lyktor och låst
Och solen gått ner bakom bergen
När jag står och skakar i kyla och blåst
Och fingrarna frusit till mären

*Då längtar jag hem, bortom hav, bortom land
Långt ifrån trældom och slit
Till ett hus som är smyckat med fanor och band
Där jag möts av ett välkommen hit*

När hunger och kyla har blivit min lott
Och mitt spel inte gett mig att äta
När jag ligger ensam, för flickan har gått
Och jag vill blott dö och förgäta

Då längtar jag hem...

När strängarna tystnat och jag lagt mig ner
För att vila och aldrig mer sjunga
När fingrarna stillnat och spelar ej mer
Och döden har tagit min tunga

*Då **kommer** jag hem, bortom hav, bortom land
Långt ifrån trældom och slit
Till ett hus som är smyckat med fanor och band
Där jag möts av ett välkommen **hem***

Rida, rida ranka

Av: Hans Henrik Hallbäck

1800-talets mitt

Rida, rida ranka, hästen heter blanka
liten riddare så rar,
ännu inga sporrar har
när du dem har vunnit,
barndomsro försvunnit

Rida, rida ranka, hästen heter blanka
liten pilt med ögon blå,
konunga krona han skall få
när du den har vunnit,
barndomsro försvunnit

Rida, rida ranka, hästen heter blanka
Andra famntag än av mor,
fröjdas du när du blir stor,
när du dem har vunnit,
barndomsro försvunnit.

Riddar Ingemar

Den tappre riddar Ingemar
han red på skogens stig.
Han hade dystra aningar,
- han skulle ut i krig.
Han skulle slåss, och kanske dö
i kungens stolta här.
Nu red han för att ta adjö
utav sin hjärtans kär.

Sankt Klas kapell,
där var hans mål,
där gjorde riddarn halt.
Han frös uti sin rustnings stål,
ty det var gruvligt kallt.
Han lyssnade och såg sig om
och hörde stegens knarr,
när som den sköna jungfrun kom:

”Guds frid, herr Ingemar.”
Och riddaren steg av sin häst,
slöt jungfrun i sin famn:
”Farväl min kära till härnäst,
jag glömmet ej ditt namn.
Nu är ej tid för känslors svall,
nu far jag bort i hast. ”
- Men rustningen den var så kall
så jungfrun hon frös fast.

Och jungfrun snyftade och grät:
”Sankt Göran frälse oss,
nu är jag din i evighet,
jag kan ej komma loss!
Nu skall vi aldrig skiljas åt.”
Men riddar Ingemar
han sade kyligt: ”Å, förlåt,
men jag är ingen narr! ”

Han vred och vrängde hit och dit,
det var liksom förgjort.
Det knakade i plåt och nit,
ty allt var dåligt smort.
Hans ridarrustning frös ihop,
han stod där som en byst.
Och ingen hörde deras rop
- och snart blev allting tyst.

Men stormen röt och vinterns snö,
som virvlade omkring,
begravde riddarn och hans mö.
Snart syntes ingenting.
Han fick ej dö på ärans fält
men dog i alla fall.
Han stod där ödet honom ställt
orubbligt, stel och kall.

Riddar Roland

Djärve riddar Roland i fält med kungen drog
Djärve riddar Roland av äventyr fick nog
I åtta år på härnadsfärd
nu längtar han till hemmets härd
Djärve riddar Roland av äventyr fick nog

Muntre riddar Roland av äventyr fick nog
Muntre riddar Roland på hemmets tröskel stog
Men oväntad hans hemkomst var
- i sängen låg en okänd karl
Muntre riddar Roland på hemmets tröskel stog

Tappre riddar Roland på hemmets tröskel stog
Tappre riddar Rolands fru honom bedrog
Ty riddar Roland, våran hjälte
var för snål för kyskhetsbälte
Tappre riddar Rolands fru honom bedrog

Svikne riddar Rolands fru honom bedrog
Svikne riddar Roland slank in på närmsta krog
Hans klinga dryper blod, minsann -
han gjort sig själv till änkeman
Svikne riddar Roland slank in på närmsta krog

Sorgsne riddar Roland slank in på närmsta krog
Sorgsne riddar Roland, fjorton stop han tog
De tretton första glädje gav
det sista minns han inget av
Sorgsne riddar Roland, fjorton stop han tog

Druckne riddar Roland, fjorton stop han tog
Druckne riddar Roland omkring sig vildsint slog
Han dräpte mangrannt i sitt rus
och satte eld på varje hus
Druckne riddar Roland omkring sig vildsint slog

Arme riddar Roland omkring sig vildsint slog
Arme riddar Roland blev innebränd och dog
Så om du har din hustru kär
drag inte ut med kungens här

56 Arme riddar Roland blev innebränd och dog.

Ridom

Ridom, ridom, ridom över sanden
solen sjunker bortom Arnarfel.
Mörkret breder skuggor över sanden,
spöken kommer fram när det är kväll.

*//: Herren leder gångaren min
ännu är det långt till gård och grind
://'*

Räven tjuter, tjuter bakom kullen.
Fåren flyr i fruktan för hans klo.
Men vem ropar, ropar utur mullen.
Bergakungen stiger ur sitt bo.

*//: Fredlös man i lönndom går
jagar liksom räven vilsna får. ://*

Älvadrottning dansar över sanden.
Rid, ja rid om livet är dig kärt
Fly den fagra älvadrottninghanden
ryttarns själ till fånge hon begärt.

*//: Bästa häst jag offra vill
om jag kommer fram till Kidagil.://*

Ruta ett igen

Min fader kom från ett annat land
Med storm han bad om min moders hand
En musiker med silver ord
Han tog na över bord

*För hur du än gör har du rumpan bak
Och när du vet att du kan din sak
Du tror att allt är rätt men sen
Står du på ruta ett igen.*

De gifte sig med pompa o ståt
På bröllopsnatten han sa förlåt
Men kära vän och kära du
Det här är min andra fru
För hur du än gör har du rumpan bak..

Hon tog sitt pick och pack och stack
Men hur det nu var så va det nog
För sent att riktigt ändra sig
Så nedkom hon med mig
För hur du än gör har du rumpan bak..

Min uppväxttid var intressant
Med en riktigt läskig gammal tant
Som trodde att hon visste bäst
Att solen går upp i väst
För hur du än gör har du rumpan bak..

Så mötte jag en man som var
Konstnär ut i fingerspetsarna
Allt han rörde vid blev skönt så säg
Han rörde allt förutom mig.
För hur du än gör har du rumpan bak..

Han gav mig många vackra ting
Men jag gav tillbaks hans gyllene ring
Den dag då det gick upp för mig
Han köpte klänningarna till sig.
För hur du än gör har du rumpan bak..

Segersång

Av: Alin dan Rikaul

Korpens rop är redan vaga,
striden tycks som ur en saga.
Eldar flammar, bytet delas,
nu är tid för sår att helas.

Vunnit striden har vi gjort,
gångar nu från dödens port!
Varje kvinna, varje man,
livet återfann!

Marken vattnas utav blodet,
nu så återvänder modet.
Gravar grävs och hjältar hyllas,
nu är tid för stop att fyllas!

Vunnit striden har vi gjort,
gångar nu från dödens port!
Varje kvinna, varje man,
livet återfann!

Vunnit striden har vi gjort,
gångar nu från dödens port!
Varje kvinna, varje man,
döden övervann!

Sillesalterit

Förr Jobba vi i sillesalterit
Men vad finge vi för detta
Jo trasiga byxer,
loppebetna lår
Och inte ett strå på fetta

Silverskatten

Den dagen var grå och den vinden hård,
det var vinter och mörkt och kallt.
Det var just den dan då rövarena kom,
för å härje å bränne ner!

*I Illerns mörkaste vattendjup
ligger kistan på botten kvar.
En silverskatt som hon sänkte ner
den dagen då gårn brann ner.*

Det var män med påkar och blanka svärd,
ja de rövte och satte skräck.
Men Karin lyckades fly ifrån gårn,
med koppar och silver i säck.
I Illerns...

Hon sprängde fram genom yrande snö,
på sin väg ner mot Illerns strand.
Strax efter kom rövaren i rasande sken,
och hon kände hur tiden försvann.

Hon hann dock fram genom skogen till sjön,
där hon ut över isen red.
Innan rövarena ser sänkte Karin sin skatt,
glider kistan i djupet ner.
I Illerns...

Hon mötte sitt öde där ute på sjön,
hennes blod färga Illern röd.
På isen lämnades hennes kropp,
silverskatten blev Karins död.

Ett mystiskt sken i den mörkaste natt,
varje år syns på Illerns sjö.
I djupet glöder Karins skatt,
där kista och hon fick dö.

I Illerns...

I Illerns...

I Illerns...

Sju dar per år

Av: Loke

Vi lever i besynnerliga tider
Allt handlar mer om prestation än om person
Du krävs på läkarintyg ifall du lider
Och det krävs kompetens på kommunikation

Med magmedicin och med livsstilsmagasin
Snickrar vi på våra luftpalats
Fast var människa har bil så är ens facebook-
profil
Ens mest frekvent besökta mötesplats

*Men i 7 dar per år
7 dar per år
I 7 dar per år kan jag få ro och frid
I österns sjö, på rosornas ö
7 dar per år i Visbys medeltid*

Här kan nästan alla skratta åt sig själva
Det är ett jättebarnkalas och maskerad
Nån är en munk och nån annan är en elva
Till och med den pestsmittade tiggaren är
glad

Här är det natt och nakenbad
Här kan man sjunga serenad
Utan att någon kommer kalla dig för
pretentiös
Romantiken får en chans
Här är eldshow, här är dans
Här är självaste djävulen lös

När du får på dig dina medeltida kläder
Finns inget varifrån, varför eller vem
Vi kanske kommer ifrån Sveriges alla städer
Men vi har ändå allihopa hittat hem

Och all framgångshyckleri byts mot glatt
gyckleri
Här vävs natten ihop med nästa dag
En inkarnerad illusion, här är hjärta och
passion
Och det bästa med det hela, här är jag

*I 7 dar per år
7 dar per år
I 7 dar per år kan jag få ro och frid
I österns sjö, på rosornas ö
7 dar per år i Visbys medeltid*

Och här bland murgrönornas grönska
Är det festival och frid på samma gång
Det ända mera man kan önska
är att veckan vore tre gånger så lång

Och jag vill tacka er alla generösa gutar
Ni låter oss invadera eran ö totalt
Och vi vet ju alla hur det slutar
Så ni gör rätt i att ta jävligt bra betalt

Till denna vecka vill jag alltid återvända
Jag struntar i dom andra 51
Och skulle fastlandet gå under, jamen låt det
hända
Då kan vår medeltidsvecka börja om igen

*I 7 dar per år
7 dar per år
I 7 dar per år kan jag få ro och frid
I österns sjö, på rosornas ö
7 dar per år i Visbys medeltid*

Sjätte Tunnan

Av: Loke

Det var ofredsår i riket. Det var krig och svält och pest.
Ja det var så hela kungariket brann.
Och i diket fann man liket utav borgare och präst
av patrask och utav adelsman.

Goda råd var dyra och furstarna fick nog
av våld och blod och nidningsdåd.
Så man samla furstar fyra på en oansenlig krog
för att få slut på kriget, för att hålla råd.

Furst Nord han var en dryckesman. Furst Söder likaså.
Inte nån av dem var rädd för dryckeslag.
Furst Väster han var glad i krus. Furst Öster drack för två.
Här skulle hållas både råd och fylleslag.

Då plötsligt hördes ropet från en namnlös trubadur:
”Ädla furstar, än är aftonstjärnan ung!
Så låt den som sista stopet i botten dricker ur
få bliva alla furstendömens kung”

*Den första tunnan i salen rulla in.
Rulla in, rulla in, rulla rulla rulla in.*
Och furstarna de drack, de sjöng lov och de sjöng tack
och höllde i sig i sån våldsamt fart att byxlinningen sprack.
Rulla in. Rulla in. Rulla rulla rulla in.
Vi ska dricka för båd hertigar och pack.

Och den andra...
Där rådde genast fred. Kriget var det inget med.
Alla furstarna skrek: ”Tjosan Bror” med hattarna på sned.
Rulla...
Vi ska dricka för båd fiskare och smed.

Och den tredje...

Där man nyss var bror och vän var man fiende igen
för såna fyllor kräver våld i varje fall av såna män.
Rulla...
Vi ska dricka för båd Raun och för Phen.

Och den fjärde...

Nu hördes tjut och glädjerop för nu låg de allihop
med varsin piga under bordet liksom ormar i en grop.
Rulla...
Vi ska dricka ur båd ankare och stop.

Och den femte...

Nu låg furstarna och sov utan bädd eller alkov
och alla furstarna sa snark och puh och krögarna sa
”Tack och lov”
Rulla...
Vi ska dricka för båd furstar och för hov.

Och den sjätte tunnan...

Ni tror väl det är båg, men jag kommer väl ihåg
Att trubaduren drack det sista stopet fastän ingen såg.
Rulla in. Rulla in. Rulla rulla rulla in.
Men den sjätte tunnan den var ändå min!

Smedsvisan

Melodi: Trad.

En gång i min ungdom älskade jag,
en kvinna med rena och ljuva behag.
Hon lovte mig tro i lust och i nöd,
allt in till den blekaste död!

*Hej hopp, fadderi och fadderal la di dej,
hej hopp, fadderi och fadderal la di da,*

- Hon lovte mig tro i lust och i nöd,
allt in till den blekaste död!

Hon var som en lilja, vit uti hyn,
den fagraste jungfru som skådats i byn.
Ett smittande skratt, en lustiger sång,
vi älskade sommaren lång!

*Hej hopp, fadderi och fadderal la di dej,
hej hopp, fadderi och fadderal la di da,*

- Ett smittande skratt, en lustiger sång,
vi älskade sommaren lång!

Men kärleken vissna, kärleken dog,
vid Mikaelsmäss hade flickan fått nog.
Hon fann sig en riker, högfärdig man,
sa tack och adjö och försvann!

*Hej hopp, fadderi och fadderal la di dej,
hej hopp, fadderi och fadderal la di da,*

- Hon fann sig en riker, högfärdig man,
sa tack och adjö och försvann!

Nu står jag vid smedjan, sliten och grå,
men hammaren bultar och hjärtat likså.
Men aldrig den flickan kommer igen,
hon är hos sin nyfunne vän.

*Hej hopp, fadderi och fadderal la di dej,
hej hopp, fadderi och fadderal la di da,*

- Nej aldrig den flickan kommer igen,
men sången den trallar jag än

Sven i Rosengård.

Melodi: Trad. Medeltida

Var har du varit?
Du Sven i rosengård.
Jag har vart i stallet.
Kära moder vår,
I vänten mig sent eller aldrig.

Vad har du gjort i stallet?
Jag har vattnat fålarne.

Varför är din skjorta så blodig?
Jag har mördat brodern min.

Vart skall du ta vägen?
Jag skall rymma landet.

När kommer du tillbaka?
När korpen hon vitnar.

Och när vitnar korpen?
När svanen hon svartnar.

Och när svartnar svanen?
När fjädern hon sjunker.

Och när sjunker fjädern?
När gråsten han flyter.

Och när flyter gråsten?
Gråsten flyter aldrig.

Tjocka Margot

Min Margot hon är mjuk och rund

Umpapumpa fideliderumpa

Delar med sig åt varje kund

Umpa pumpa fideliderej

Om de har pengar i överflöd

Umpa pumpa fideliderumpa

Hämtar jag vatten och vin, kött och bröd

Umpa pumpa fideliderej

Hälsar välkommen ligger och ser om en

Jag kan inte sången fyra mjöd

Umpa pumpa fidelidelidelide rumpan lej

Om hon gratis i sängen går

Fattigdomen på tröskeln står

För att få pengar till mat o dryck

Säljer jag skorna för sju gaddar styck

Om hon protesterar jag henne kurerar

Låter henne smaka på slag från min käpp

Sedan rullar vi om varann

Ty den konsten Margot hon kan

Lägger sig på mig tung kåt och kär

Jag blir fördärvad av Margots begär

Om du nu din kärlek upp till henne bär

Lidelse och kättja det blir en fin affär

Tjänarens lott

Melodi: Trad.

Jag vill med pennan teckna allt några enkla ord,
hur tjänaren får fara allt uppå denna jord,
som molnen drivs av vindarna till en annan ort

Och jag har tjänt i staden och jag har tjänt på land
//: Men när jag kom till Marielund då träffade jag på skam ://

Fem gånger uti veckan så får vi äta sill
//: och sedan sluka väder om tiden ges därtill ://

En gång uti veckan så får vi äta kött
//: Det kommer från den oxe som utav hunger dött ://

Och frun hon går i köket och svärjer på sitt vis
//: Hon nyper sina pigor med tänger och med ris ://

Patron han går på gården och stöter med sin käpp,
//: den dräng får käppen smaka som ej är kvick och lätt ://

Tre Stenar

Av Sorkar och Strängar

I midvintertid då dag är mörk jag vandrar på stigar vida
Och drömmer mig bort till frid och till ro där glädje och vänner mig bida
I midsommartid då Sol står högt och fåglarna flyger fria
Då luften är fylld av dofter och ljud hörs lom över Lomsjön skria

*Då går jag in i värdshusets sal
Där glada röster sjunga
Där stannar jag kvar, tills tuppen den gal,
Bland gamla och bland unga*

Och sitter jag ensam någonstans med vemod och sorg i sinnet
Så finner jag tröst, så finner jag frid, så finner jag ro vid minnet
Det minne jag bär av folket där på krogen vid Lomsjöns vatten
Det värmer min kropp, det värmer min själ att tänka på midsommarnatten

Då går jag in i värdshusets sal...

Tretton verser om döden

Av: *Gråfötterna*

Jag träffade Döden på krogen en natt
Tyst som i graven, på bänken han satt
Med blicken i kruset, så bitter och dyster
Jag frågade; ”hur är det fatt?”

”Så odugligt dåligt i sinnet jag mår
Jag tror att ni herrn nog inte förstår
Ty sådan är saken, jag tappat min lie
Som tjänat mig dagar och år.”

”Berätta om lien, herr Döden jag ber
Som vandrande spelman jag nog mycket ser
Beskriv för mig skaftet, beskriv för mig bladet
Så kanske jag kan hjälpa er.”

(solo, långsamt)

...och där satt han, självaste Döden
Han höjde sitt huvud vid min fråga
och spände sin eviga blick i min
...och så talade han:

”Eken till skaftet, den växte sig lång
Av vindar som vänts utav bardernas sång.
Av mångubbens sorger som vargen besjunger
Ja så växte eken sig lång.”

”Fröet till eken planterades ner
I en silverbjörkskog som blott orädda ser
I dungen där spindeln strör sagor i väven
Planterades ekfröet ner.”

”Det tog två dussin sägner att växa sig opp
Det tog två dussin till för att fälla dess kropp
Blott dödgravarn's egg hade skärpan som
krävdes
Att hugga och fälla dess kropp.”

”Vid ekstammen satt nu en sörjande son
Vars tårar med tiden slog barken ifrån
Och tiden han hade att sörja sin dotter
Slog bark, och slog virke, ifrån.”

”Blott kärnan av ekstammen låg nu där kvar
Ty dottern kom aldrig tillbaka till far
Och kärnan blev skaftet i lien med vilken
Jag döttrarnas livsgnista tar.”

”Stålet till bladet jag fann i ett hav
Som otalet människor märkt som sin grav
Där havsmoderns sånger utblandas med skriken
När sjömän och skepp går i kvav.”

”Stålet det värmdes och brände sig röd
I ässjan till bredd fylld av älskarnas glöd
Till hammare tog jag mig biskopens kräkla
Till städ, tog jag tiggarens bröd.”

”Eggen i bladet jag slipade opp
Till den skärpa som syns när man krossar nån
hopp
Till den skörhet som finns i en blixtrande
skönhet
Till styrkan i stormande tropp.”

”Men tänk du dig, spelman”, sade Döden
förstrött

”Att kanske en bonde denna lie har mött
Så slår han sin åker, men så nästa morgon,
Har skörden i ladan hans dött.”

”Så ser du en lie utav detta slag,
Så har jag till er herrn, ett enkelt förslag
Jag skall till er giva min enda belöning:
Din död - på en högsommardag.”

Trollehämnd

Av: *Barden Rund*

Mörkret faller sakta ner,
trollden står och väntar.
Ner' i byn man inget ser,
varningsklockan klämtar.

Trolltrumman den dunkar dov,
dov där ut i natten.
Bergakungen håller hov,
dans runt trolleskatten.

Snart skall kungen gifta sig,
med sin lilla Sessa.
Bäst för dig att akta dig,
fula Baronessa.

Riddare du har till vakt,
tror du att det räcker?
Bäst för dig att ta dig i akt,
Trolleklubbor spräcker.

Vem kan inte minnas än,
denna hemska kvällen?
Trollen brände värdshusen,
jungfrur blev på smällen.

Bergakungens makt är stor,
honom ingen nekar.
Om du inte detta tror,
lek då trollens lekar.

Tro nu inte att han glömt,
trollden glömmar inte.
Djupt där inne finns det gömt,
i hans trolleminne.

Snart är Bergakungen här,
söker samma kvinna.
Ellowyn han håller kär
och henne ska han vinna.

Två Systrarna, De

Melodi: *Trad. Medeltida*

Där bodde en bonde vid sjöstrand
blåser kallt, kallt väder över sjön
och tvenne döttrar hade han
blåser kallt, kallt väder över sjön
Den ena var vit som den klara sol
Den andra var svart som den svartaste kol

Vi tvättar oss bägge i vattnet nu
så blir jag väl så viter som du

Och tvättar du dig både nätter och dag
så aldrig du blir så viter som jag
Och som de nu stodo på sjöstrand
så stötte den fula sin syster av sand

Kära min syster du hjälp mig iland
åt dig vill jag giva min lille fästeman
Din fästeman honom får jag ändå
men aldrig skall du mer på gröna jorden gå

Det bodde en spelman vid en strand
han såg i vattnet var liket det sam

Spelmannen henne till stranden bar
och gjorde av henne en harpa rar

Spelmannen tog hennes guldgula hår,
harposträngarna därav han slår.

Spelmannen tog hennes fingrar små,
gjorde harpan tapplor på.

Spelmannen tog hennes snövita bröst,
harpan hon klinga med ljuvelig röst.

Så bar han den harpan i bröllopgård
där bruden hon dansar med gulleband i hår

Trenne slag uppå gullharpan rann
den bruden har tagit min lille fästeman

Om söndan så satt hon i brudstol röd
om måndan hon brändes i aska och glöd

Tår på Tandén

Av: Loke

En tår på tanden för vårt utseendes skull.
En tår på tanden för vår skönhet,
långt mycket vackrare blir du när jag är full.
En tår på tanden för vår skönhets skull.

Två tår på tanden för vår styrkas skull.
Två tår på tanden för vårt mod,
för alla starka karlar blir som höns när jag är full.
Två tår på tanden för vårt hjältemod.

Tre tår på tanden blott för det är gott.
Tre tår på tanden för vår smak,
och är det inte gott, så är det vått, det är alltid nått.
Tre tår på tanden för vår goda smak.

Fyra tår på tanden utan något vettigt skäl.

Fem tår på tanden för att livet är kalas.
Fem tår på tanden tralla la,
supa, slåss, och svärja, kurtisera, slå i kras.
Fem tår på tanden trallaleja la

Sex tår på tanden för min själ jag är en hund.
Sex tår på tanden ouuuy.
Här ska alla vaka här ska ingen få en blund.
Sex tår på tanden för en smutsig hund.

Sju tår på tanden,
du skulle ju bara ta en!
Sju tår på tanden för säg hur gick detta till
men det finns inga skäl att sörja vi börjar om igen.
Sju tår på tanden om du bjuder till.

En tår på tanden för vårt utseendes skull.
En tår på tanden för vår skönhet.
Alla är så vackra, jag är vacker, jag är full.

66 En tår på tanden för vår skönhets skull

Unge lekaren, Den

Av: Gyllene Hjorten

När jag lämnade min by som ung
jag skrattade och sa,
Ni som stannar här är kanske nöjda
ni men inte jag
Jag har andra mål i livet,
jag har mycket högre krav
Än att slita på en åker
mot en alltför tidig grav

Så jag gav mig ut i världen,
jag var ung och jag var fri
I min dröm var hela världen
god och lyckan stod mig bi
Jag som riddare själv såg
mig kämpa på ett fält nånstans
Där jag stred mot ondskan
i en värld där ondskan inte fanns

Jag fann kärleken
den första gången när jag kom till stan
Jag var blyg och stammade
men flickan verkade va van
Hon var vacker hon var underskön
och jag var kärlekskrank
Men det slutade helt plötsligt,
när hon fann att jag var pank

Har du inte tur i kärlek,
kanske du har tur i spel
Det är ett gammalt talesätt
som kanske inte är så fel
In på första bästa värdshus
gick jag för att se om det
kunde stämma
Men på tärningar och bräde
gick jag bet

Då med plötslig klarsyn
insåg jag vart ärans vägar fanns
Till armen jag styrde kosan,
kan jag få min köld och lans
Men till min förvåning
möttes jag av gyckel hån och skratt
Herr kaptenen slängde ut mig,
och strax efter kom min hatt

Jag skall ägna mig åt handel,
köpa billigt sälja dyrt
Och jag klädde mig i
riktigt fina kläder som jag hyrt
Men det tog knappt ens en timma
förrän pengarna var slut
Så stod jag där i samma
gamla paltor som förut

Jag var slagen, jag var bruten
alla drömmar som jag haft
Hade krossats utav verklighetens
grymma hårda kraft
Utav kärlek hjältemod och ära
såg jag ingenting
Jag satt fast i håglöshetens tjära
där jag gick omkring

Där i slummen, där bland andra vrak
en ömklig ynkelig karl
Gick jag runt, förvirrad,
fattig, det fanns blott ett yrke kvar.
Om du ej kan vinna ära
så försök med nått du kan.
Sa jag till mig själv den dagen,
och nu är jag speleman

Uti vår hage

Melodi: Trad.

Uti vår hage där växa blå bär, sjung hjärtans fröjd!

Vill du mig något, så träffas vi där.

Kom liljor och akvileja, kom rosor och saliveja,

kom ljuva krusmynta, kom hjärtans, fröjd!

Fagra små blommor där bjuda till dans

Kom hjärtans fröjd!

Vill du så binder jag åt dig en krans

Kom liljor och akvileja, kom rosor och saliveja,

kom ljuva krusmynta, kom hjärtans fröjd!

Kransen den sätter jag sen i ditt hår

Kom hjärtans fröjd!

Solen den dalar, men hoppet består

Kom liljor och akvileja, kom rosor och saliveja,

kom ljuva krusmynta, kom hjärtans fröjd!

Vargaflicka

Av: Loke

Den flickan mötte varg i skogen, och vargen sa dig vill jag ha.

Och flickan nekade och tveka

men så tog hon mod till sig och så hon sa,

Då må du mig vara trogen, och aldrig vilja ha nån ann.

Och vargen log och hand han tog

och sa att vargakärleken är sann.

En varman hand mot kallan loven,

jag ska göra dig till min.

Känn hjärtat sticka du vargaflicka,

jag undra vad den tösen har uti sitt sinn.

En varman hand mot kallan loven,

flickan tog i handan sin.

Hör vargar yla

i vinterkyla jag ska göra dig till min.

Å ulven tog sin tös på ryggen och träden blixtrade förbi.
När vargen drog och käften slog,
genom mörka skogen i vargaraseri.
Å över moss och över hyggen, for dom som en iskall vind.
Och i kärlighet tösen pälsen slet
och kyste varsamt gråbens kind.

Hem till vargamannens kula de kom dom på ett ögonblick.
Och tösen lekte och ulven smekte
allt med sin tand och klo så nätt och ömt det gick.
Och under fullmånen den gula, dansade de med varann.
Och tösen hand satte ulv brann
och deras vargahjärtan smälte samman och de brann.

*I en varman hand mot kallan loven.
Ja, jag ska göra dig till min...*

Och våren kom till vargaskogen, tillsammans gick dom ut på jakt.
Det mot sommaren lida och vid flickans sida,
fanns han troget kvar som han sagt.
Men för flickan var nu tiden mogen, ej längre hennes hjärta brann.
Och dagen grydde och flickan flydde,
för att söka en annan man.

Men det budet snart till gråben nådde och gråtande så sprang han ut.
Och över berg genom ben och märg kunde männen höra vargens brustna
hjärtas tjut.
Och tösen nya karlen rådde: att rid iväg för fullan hov.
Men trots hästens dans, fick han ingen chans, nej mannen föll för vargen
rov.

*I en varman hand mot kallan loven.
Jag ska göra dig till min...*

Men flickan visste att ulvar elden skydde, så hon satte eld på hela byn
Sin by i eld hon döpte och männen löpte,
alltmedan slog högre upp i skyn
men se den ulven aldrig flydde och tillsammans gick de upp i fyr.
Mot varandras arm i en eld så varm,
fick vargaman och mö sitt sista äventyr.

I lågan av den röda glöden, än en gång de båda brann.
Utav lågor kysst sen blev allting tyst,
men tystnan vittnar om att vargakärleken är sann.
Tillsammans fick de möta döden, tillsammans fick de brinna ut.
Och i hettans plåga och eldens låga
fann de två varann igen tillslut.

Varulven

Melodi: Trad.

Jungfrun hon skulle sig åt stugan gå

-Linden darrar i lunden

Så tog hon den vägen åt skogen blå

-Ty hon var vid älskogen bunden

Och när som hon kom till skogen blå

Där mötte henne en ulv så grå

Kära ulven bit int mig

Dig vill jag giva min silversärk

Silversärk jag passar ej på

Ditt unga liv och blod måst gå

Kära du ulven bit int mig

Dig vill jag giva min silversko

Silversko jag passar ej på

Ditt unga liv och blod måst gå

Kära du ulven bit int mig

Dig vill jag giva min guldkrona

Guldkrona jag passar ej på

Ditt unga liv och blod måst gå

Jungfrun hon steg sig så högt i ek

Och ulven han gick ner på backen och skrek

Ulven han grafte den ek till rot

Jungfrun gav upp ett så hiskeligt rop

Och ungersven sadlar sin gångare grå

Han red litet fortare än fågeln flög

Och när som han kom tillplatsen fram

Så fann han ej mer än en blodiger arm

Vedergällningen

Melodi: Trad.

Jag blev född förr än tuppen gol
-*Mina stigar de ligga så vida*
Min moder blev död innan upp rann sol
-*Själv måste hon sorgen förbida*

Min fader drager så vitt om land
-*Mina stigar de ligga så vida*
Så ond en styvmoder han på fann
-*Själv måste hon sorgen förbida*

Först skapte hon mig i nåler
och sade jag skulle tråna
Så skapte hon mig i kniver
och sade jag skulle icke trivas

Så skapte hon mig i saxer
och sade jag skulle icke växa
Så skapte hon mig i ulven grå
och sade jag skulle åt skogen gå

Hon sade jag skulle ej få bot
-*Mina stigar de ligga så vida*
Förrän jag druckit min broders blod
-*Själv måste hon sorgen förbida*

Så lade jag mig under lida där
-*Mina stigar de ligga så vida*
styvmodern min skulle framrida
-*Själv måste hon sorgen förbida*

Så lade jag mig under spånge
Där min styvmoder skulle framgånga
Där tager jag till med mäste
Min styvmoder utav häste

Så tog jag till med harme
hennes foster ur hennes barne
När jag hade druckit min broders blod
Så blev jag en riddare bold och god

Visa i Molom

Av: Alf Hambe

Nu hoppar haren kråka
på ängens vita gräs,
nu glider gladan slint
i snögan snår.
I långa lopp och längslar
min kropp i Molom går,
ty slokar sol på natto-
samma näs.

*Stjärnor i skelom,
dudom, delom.
Vind går i felom,
spelom!*

Nu duggar dagg från dejlom
i mörkomånan sjö,
och stjärnor stinga håll
i himmelen.
Min glyckas glada glejom,
när kommer du igen?
Ty kommer du skall
vissomliga dö.

Stjärnor...

Så lutar somt sig stilla
på vitan väntomvall,
när smältan sol för-
rinner med min dag.
Den röda sorg sig hållnar
vid klittrand bjällrom slag,
från Molom flyr min själ
i svollna svall.

Stjärnor...

Visa vid Midsommartid

Musik H. Norlén text R. Lindström

Du lindar av olvon en midsommarkrans
och hänger den om ditt hår.

Du skrattar åt mångubbens benvita glans
som högt över tallen står.

*I natt skall du dansa vid Svartrama tjärn
i långdans, i språngdans på glödande järn.*

I natt är du bjuden av dimman till dans
där Ull-Stina, Kull-Lina går.

Nu tager du månen från Blåbergets kam
att ge dig en glorias sken.

Och ynglen som avlats i gölarnas slam
blir fålar på flygande ben.

*Nu far du till Mosslinda, Mosslunda mor
där Ull-Stina, Kull-Lina, Gull-Fina bor.*

I natt skall du somna vid Svartrama damm
där natten och mossan är len.

Vänner och Fränder

Melodi: Trad. Medeltida

Vänner och fränder lade om råd
hur de skulle gifta bort sin fränka i år

Uti rosen

Lade om råd

Hur de skulle gifta bort sin fränka i år.

Dig vill vi giva en konungson till man
som haver mera guld än

lille Roland haver land

Uti rosen,

konungson till man...

Om lördan och söndan budet utgick

Om måndan och tisdan

skull skådas vad hon fick

Uti rosen,

Budet utgick...

Om onsdan och torsdan blandades vin

Om fredan och lördan

dracks hedersdagen in

Uti rosen

Blandades vin...

De drucko i dagar, de drucko i två
men inte ville bruden åt sängarne gå

Uti rosen

Drucko i två...

De drucko i dagar, de drucko i tre
men inte ville bruden åt sängarne se

Uti rosen

Drucko i tre...

Då kom där in en liten sjödräng
och han var allt klädd i blå kjortelen

Uti rosen

Liten sjödräng..

Han ställde sig vid bordet och talade så:

Jag ser endast masterna som där gå

Uti rosen

Talade så...

Så lyster det jungfrun åt höganloftet gå

så springer hon den vägen

åt sjöstranden låg

Uti rosen

Höganloftet gå...

Hon sprang uppå stenar,

hon sprang uppå tå

men aktade sig väl för böljorna de blå

Uti rosen

Sprang uppå tå...

Så bjödo de henne i skeppet in

och bjöd henne dricka både

mjöd och vin

Uti rosen

Skeppet in...

Jag ser, jag ser på dina vita fingrar små

att vigselring ej suttit på dem förrän igår

Uti rosen

Vita fingrar små...

Jag ser, jag ser på dina guldgula hår

att brudekrans ej suttit på dem

förrän igår

Uti rosen

Guldgula hår...

Jag ser, jag ser på dina snövita bröst

att de ej har varit någon småbarnatröst

Uti rosen

Snövita bröst...

Och jungfrun hon lägger sig vid lille

Rolands sida

Hon känner sig varken sorgsen eller kvida

Uti rosen...

Wollmars Vända

Av: *Sorkar och Strängar*

Det hände sig en afton, att Wollmar skulle gå
Att finna lite glädje bland kullorna de små
Med solden uti pungen, och kärlek i sitt bröst
Han traskade mot staden där han förut funnit tröst
(*Han traskade mot staden där han förut funnit tröst*)

Han kom till Östra Tullen, vid porten satt en vakt
Som sade: "Käre Wollmar, du vet vad jag har sagt
Som ung du köpte kärlek, du köper den ännu
Nog vore det på tiden att du skaffa' dig en fru"

Men Wollmar bara skratta' och svarade sin vän:
"Att skaffa mig en hustru, det kan jag göra se'n
För nu så leker livet, jag väljer den jag vill
Och när jag just har fått min sold, så köper jag en till"

Så sa den gode Wollmar, och gick sen in i sta'n
Längs Fiskar-Evers Gata, det syntes han var van
Att hitta bland kvarteren där baderskorna finns
De bjuder dig de stunder som du sedan alltid minns

Så köpte sig vår Wollmar en liten kärleksstund
Men när den så var över, så kom han underfund
Att äkta kärlek spirat och sedan slagit rot
Och sådant kan ju inte någon männ'ska värja sig emot

Han ställde sig vid sängen och bad om hennes hand
Hon kände liksom honom, och de knöt hymnens band
De vigdes samma vecka, till sång och trummors då
Och nio måna'r senare så födde hon en son

Men Wollmar såg på gossen och skiftade i färg:
"Vid alla gudars vrede, du födde oss en dvärg!"
Hon svara': "Käre Wollmar, du minns vår kärleksstund
Den kvällen du kom till mig var du ej min första kund"

Hur kunde Wollmar veta att gossen ej var hans
Att sonen ej var sprungen ur egen kärleksdans
Jo, Wollmar han var säker för ty det fanns belägg
Hans son var en och tio lång, och hade stort vitt skägg

Äktenskapsvägran

Melodi: Trad.

Jag ska aldrig bort mig binda,
ej i äktenskap uppgå.
Ty där är så svårt att finna
nå n man rent kan lita på.

*Är han riker, så är han rådig,
är han fattig lider jag nöd!
Är han ung är han otrogen,
och är han gammal är han snart
död.*

Jag ska ensam gå på jorden,
vara såsom fågel fri!
Inte tro på de falska orden,
jag tackar nej till vart frieri.

Är han riker, så är han rådig..

Men så kom där en tidig morgon
en så fager unger man..
Och han lovte mig sitt hjärta,
och han räckte mig sin hand.

Är han riker, det kan jag tåla;
är han fattig - går bra ändå!
Är han unger och otrogen,
må jag själv va likaså!

Äktenskapsvägran igen

Också känd som: Giftasvisan

Att gifta sig är ingen brådska,
oro har man natt och dag
Dräng och piga skall man kosta,
hund och katt skall hava mat

*/: Tar man riker blir man girig,
tar man fattig felar mat,
tar man gammal blir man
gnarrig,
tar man ung så får man barn: /*

Jag ska ensam gå på jorden
och jag ska va som fågeln fri,
inte tro på de falska orden,
men tacka nej till vart frieri

Tar man riker blir man girig..

En idag och två i morgon
det är min förnöjelse
Det fördriver alla sorger
Jag ska aldrig gifta mig!

Älskaren i Gluggen

Text i version av Triakel

Yxan den sitter i knuten,
söta lilla vännen min,
och styggen han lagar stuten,
så ikväll får du inte komma in.

*Tusselullagulla snälla,
som går till mig om kvällen,
som inte kan se att far är hemma,
far är hemma. Vyssan lullan lej.*

Grälle går på ängen,
söta lilla vännen min.
Nu ligger gråskägg på sängen,
så du får inte komma in.

Tusselullagulla....

Jag ser ditt blåa öga,
söta lilla vännen min,
igenom fönstret höga,
men du får inte komma in.

Tusselullagulla...

Men fryser du om benen,
söta lilla vännen min,
så gå till fjöset till nöten,
där finnes brännevin.

Tusselullagulla...

Nyckeln den ligger på taket,
söta lilla vännen min,
men jag ser gråskägget vaket,
så du får inte komma in.

Tusselullagulla....

Jag måste väl något låta,
söta lilla vännen min,
så att de små ej ska gråta,
men du får inte komma in.

Tussehullagulla....

Men kom om lördagskväll,
söta lilla vännen min,
ty då är gråskägg borta,
han är i kvarnen sin.

Tusselullagulla.....

Älvalek

Av: Sorkar och Strängar

I en glänta i en skog nå'nstans
i sommarnatten lång
Där spelar jag till älvors dans
och sjunger åldrig sång
En sång om dimmans vita skrud
som smeker älvans kind
Om vita björkar som står brud
åt ljummen sommarvind

Och skogen fylls av älvors skratt
Det hörs ifrån varje snår
Den dansen dansas blott en natt
En enda natt per år
I långa tider älvors dans
har förts till åldrig sång
I en glänta i en skog nå'nstans
i sommarnatten lång

Ögonen gröna

En jägare gångade i skogen den sälla
Ögonen gröna som vildrosens blad
När som han fångade en flicka i sin fälla
hjärtat det glödde som eld

Han lösgjorde henne och talte som så:
Ögonen gröna som vildrosens blad
”Ett gyllene spänne, ja det skall du få!”
hjärtat det glödde som eld

Hon lade sin hand upp på barmen sin
Ögonen gröna som vildrosens blad
Och talte som så: ”Då skall jag bliva din!”
hjärtat det glödde som eld

”Men”, så hon sade ”Blott om det kan gå”
Ögonen gröna som vildrosens blad
”Att alltid på min vargafäll jag sova må”
hjärtat det glödde som eld

”Ja nog får du sova på Gråbenafäll”
Ögonen gröna som vildrosens blad
”Ty du är en gåva så vacker och säll”
hjärtat det glödde som eld

Till jägarens stuga de gingo minsann
Ögonen gröna som vildrosens blad
Och hon blev hans fruga och han hennes
man
hjärtat det glödde som eld

Hon födde en son innan våren var ny
Ögonen gröna som vildrosens blad
Men aldrig hon foro till stad eller by
hjärtat det glödde som eld

När tionde året var ända till slut
Ögonen gröna som vildrosens blad
Den jägaren sonen i skogen tog ut
hjärtat det glödde som eld

Men jakten tog slut med ett hiskeligt brak
En ek föll omkull under gnissel och knak

Jägarn han undan men sonen stod kvar
Han fruktade döden och skrek efter far

Då sprungo där plötsligt en ulvhona fram
Och frälste så pojken från fallande stam

Men jägaren fruktade gråbena tand
Med pilen på bågen han höjde sin hand

Pojken skrek till när som bågsträngen ljöd
Men strax där på marken låg varghonan död

Men jägarn gick framåt och detta han såg
Ögonen gröna som vildrosens blad
Att frugan på vargskinn i gräset där låg
hjärtat det glödde som eld

Och pojken han grät uti skogen den blå
Ögonen gröna som vildrosens blad
”Säg fader varför måst mor min förgå?”
hjärtat det glödde som eld

Så gick han på knä och tog vargskinnets på
Ögonen gröna som vildrosens blad
Och talte till fadern ”Nu måste jag gå”
hjärtat det glödde som eld

Så ensam i skogen stod jägaren kvar
Ögonen gröna som vildrosens blad
Och ensam i stugan han fick sluta sina dar
hjärtat det glödde som eld

Och varulven gångar nu i skogen den sälla
Ögonen gröna som vildrosens blad
Men ve den som fångar honom uti sin fälla
För hjärtat det glödde som eld!

